

Nr. 27

35 ct.
fr. 5.95

John TEMPLAR

Belevnissen van een gentleman avonturier

HELMERTON

HET LOTUS MYSTERIE

HET LOTUS MYSTERIE

HOOFDSTUK I.

Waarin gebiljart wordt maar ook geheimzinniger dingen gebeuren.

Het leek wel of alle wolken van de hemel op aarde waren neergedaald en zich verdrongen in de straten van de wereldstad. Zwarte, dichte mistbanken zweefden traag tussen de grauwe muren van huizen, winkels, kantoren en loodsen, baanden zich langzaam doch zeker een weg over het glimmende asphalt en kropen tot in het kleinste verborgen hoekje, waar zij zich nestelden alsom nooit meer te verdwijnen. Het was één van die beruchte „fogs”, zo'n specifiek Engelse mist, die op bijkans ieder ander continent of eiland onbekend is. Een mist, die ieder verkeer in de zui-vere zin des woords lam legt, die wandelaars noopt voetje voor voetje en tastend langs de huizenkant hun weg te gaan, met blindheid geslagen. Vooral in de onmiddellijke omgeving van de rivier was de nevel ondoordringbaar. Het leek wel alsof hij vanuit het donkere water van de Theems omhoogsteeg; gelijk de hete damp uit de warmwaterbronnen op IJsland, om langzaam tegen de verweerde kademuren op te klimmen en voort te rollen, eerst door de nauwe stegen en sloppen, tussen loodsen en pakhuizen, om vervolgens de brede straten en pleinen binnen te stromen en te bezetten. Een ware invasie der elementen, een inval vanuit de lucht, vanuit de zee en vanuit de rivieren, dreigend als een loerende dood, koud en vochtig, onoverwinnelijk als de ontoegankelijke bergen van de Himalaya.

Londen op zijn slechts. Geïsoleerd, zowel van binnen als van buiten. Het eeuwig voortdurend gegons van de wereldstad had opgehouden, was verstomd door het alles dempend tapijt van mist; taxi's, autobussen en particuliere wagens stonden met ontstoken koplampen geparkeerd, aan de kant of midden op de weg; vanaf de rivier klonk het aanhoudende geloei der misthoorns, doordringend, angstig, zenuwslopend. Vanuit de verte klonken de zwakke slagen van de Big Ben, de toren van de parlamentsgebouwen, die het middernachtelijk uur aangaven, plechtig, met een onverstoorbare regelmaat.

Ergens in de buurt van de dokken, tussen

Wapping en Limehouse, waar het krioelde van sloppen en ratten, in de onmiddellijke omgeving van China Town, de uitgebreide Londense Chinezenwijk, lag Cubitt Street, smal, stinkend en onooglijk. Het was een nauwe, donkere steeg, die doodliep op de rivier. Links en rechts rezen verweerde pakhuizen omhoog, afgewisseld door een enkele „pub” — een kroeg — waar de pakhuisarbeiders en dokwerkers overdag hun dorst konden lessen met een glas „Pale Ale”.

Wanneer men het straatje uitliep in Westelijke richting, dan stond men binnen enkele seconden voor de rivier, die gestadig voorbijstroomde. Naar de andere kant echter kon men, door enkele stegen te doorkruisen, de West Ferry Road bereiken, een brede verkeersweg, die langs de West India Docks en de Millwall Docks liep.

Maar, om in Cubitt Street te blijven, ook hier had de „fog” zich toegang weten te verschaffen. Als middelgrote sneeuwballen rolde de grauwe nevel vanuit de rivier de steeg door, links en rechts tastend, bezit nemend van ieder hoekje, ieder gaatje, en zelfs deuren vermochten niet hem buiten te sluiten.

In „River's Inn” scheen men echter niets van de mist te merken. De kroeg was gevuld met een legertje van stamgasten, dat aan de bar, of rond het biljart of aan een tafeltje gezeten, een biertje of een whiskey dronk. Het was er gezellig, warm, iets te warm zelfs, en er werd luid gesproken en gelachen. Winnie, de dikke kroegbaas stond in hemdsmouwen achter de tapkast, waar hij, geholpen door zijn niet onknappe dochter Alice, de klanten bediende. Voor de toonbank stonden een zestal mannen, dokwerkers, matrozen. Ze spraken over een voetbalmatch. Rond het biljart stonden eveneens een zestal mannen, 'n glas in de hand, die met kennersblikken de ballen op het groene laken volgden en af en toe opmerkingen maakten aan het adres der beide spelers, opmerkingen van afkeuring of van respect over een gemiste, respectievelijk gemaakte carambole.

Iets meer naar achteren, daar waar de kroeg volgepropt stond met wankele tafeltjes en stoelen, zaten andere mannen, pratend met elkaar, of fluisterend met een opgesmukt dametje met hardrode lippen en fel aangezette wenkbrauwen. Een meisje van lichte zeden

placht men zulks te noemen.

Maar aan het verst verwijderde tafeltje zat een tweetal, dat op het eerste gezicht eigenlijk een indruk maakte van verdwaald te zijn. Men zag het hun aan, dat zij niet thuis hoorde in deze omgeving, ook al schenen zij zichzelf niet daarvan bewust te zijn.

De man was een goed gekleed persoon van omstreeks veertig jaren. Verzorgde handen, glad geschoren, intelligente uitdrukking op het gelaat en beschaafde, aangename manieren. Kortom het type van een gentleman.

Zij was aanzienlijk jonger, misschien een jaar of drie, vier en twintig. Eveneens goed gekleed in een kostbare Seal-bontmantel, knap, wel verzorgd gezicht, kleine goed gevormde handen met roodgelakte nagels. Kortom het type van een dame, die gewend was zich te bewegen in de huizen, theaters en clubs van het West-End, de duurste en gedistingeerdste wijk voor de Londense uitgaande wereld.

Voor een niet al te scherp waarnemer zouden zij een paartje hebben kunnen vormen, een verloofd, desnoods getrouwd stel, dat door de mist gedwongen werd langer in deze afgelegen en lugubere wijk te verkeren dan zij zich om de één of andere reden hadden voorgenomen. Te meer, daar zij met elkander op fluisterende toon in gesprek waren, hetgeen deed vermoeden, dat zij hun intiemste gedachte uitwisselden, gedachten, welke niet bestemd waren voor de oren van een ruwe bootwerker.

Doch niemand besteedde enige aandacht aan dat deftige stel, daar in de verste hoek van „River's Inn“, het geen de dame en de heer in kwestie zeer welkom was. Niettemin spraken zij zo zachtjes mogelijk met elkaar, teneinde geen enkel woord een vreemd oor te doen bereiken.

— Ik ben er bang voor, dat we genoodzaakt zullen zijn de hele nacht in deze kroeg door te brengen, zei hij. Tenzij de mist optrekt.

— Dat zal niet gaan, antwoordde zij. Om één uur wordt er natuurlijk gesloten en zullen we verplicht zijn naar buiten te gaan.

— Het is verschrikkelijk. Kunnen we één van deze kerels niet vragen of hij ons de weg kan wijzen?

— Neen, dank je. Ik drijf liever op eigen kracht. Wanneer de mist niet optrekt zullen we moeten trachten de Commercial Road te bereiken. Daar zijn hotels, waar we gedwongen de nacht zullen moeten doorbrengen.

Het idee scheen de man niet bijzonder aan te trekken. Hij stak een nieuwe sigaret op en

nam een slok van zijn bier.

— Maar we zouden toch kunnen proberen voetje voor voetje de weg te vinden, stelde hij opnieuw voor. Die mist kan wel een paar dagen blijven hangen en ik kan me niet permitteren zolang weg te blijven.

— Begin nu in hemelsnaam weer niet met het oplepelen van al die bezwaren, antwoordde zij geïrriteerd. Ik heb de hele avond nog niets anders van je gehoord. Kan ik er soms wat aan doen, dat het mist? Ik vind het zelf ook vervelend genoeg. Er zit niets anders op dan afwachten.

Het gesprek stakte opnieuw en een kort ogenblik luisterde hij naar de gesprekken, die op luide toon bij het biljart gevoerd werden. Dan keerde hij met zijn gedachten weer terug naar zijn eigen tafeltje en staarde enkele ogenblikken naar het knappe, intelligente gelaat voor zich. Was deze vrouw, dit meisje eigenlijk nog, werkelijk een aards wezen? Of kwam zij van een andere planeet, waar alles schoon en verheven was? Haar gezicht was betoverend schoon, eigenaardig eigenlijk. Er lagen vreemde trekken rond de ogen en de mond, trekken, die deden denken aan verre landen aan de andere zijde van de wereldbol. China, Japan, Indië.

Haar groene ogen konden soms een tedere, adembenemende gloed uitstralen, doch vlak daarop stonden ze hard en koud en laaiden er wilde vlammen in op.

— Vreemd, fluisterde hij voor zich heen, vreemd, dat ik je pas drie dagen ken....

— Waarom vind je dat vreemd? vroeg ze achteeloos.

— Ik weet het zelf niet, antwoordde hij enigszins afwezig. Drie dagen kennen we elkaar... iets meer dan twee en zeventig uur... en wat weet ik eigenlijk van je af? Ik ken je naam niet en noem je Mary, omdat dit de naam was, die het eerst in me opkwam, ik weet niet waar je vandaan komt noch waar je me heenbrengt. En jij weet alles van mij.

— Vind je dat zo vreemd, Robert? vroeg ze zachtjes. Hindert die onwetendheid je? Het is anders de eerste keer, dat je me er over spreekt. Ik kreeg de indruk, dat je er eigenlijk nog helemaal niet bij had stilgestaan en dat het je ook minder interesseerde.

— Ja...., mompelde hij. Vreemd is dat.. Toen ik je drie dagen geleden ontmoette werd ik onmiddellijk overvallen door een eigenaardig, ondefinieerbaar gevoel. Ik ging met je uit, we dineerden samen, we gingen naar theaters en shows, we dansten.... en, als ik terugblik is het alsof ik droomde,.... alsof

ik alles slapende deed... in trance of onder hypnose. Stond ik onder hypnose, Mary? Neen, natuurlijk niet. Wanneer men onder hypnose staat geeft men zich geen reken-schap van die toestand nog van de handelin-gen, welke men verricht. Maar ik weet alles, tot in de kleinste bijzonderheden. En toch...

— En toch wat?

— ..en toch is alles alsof ik het gedroomd heb. Jij bent geen gewone vrouw, Mary. Alleen al het feit, dat ik me zo aan je overgeef. Nooit, in mijn leven niet, werd ik zo door een vrouw gefascineerd. Nimmer werd mijn hele leven zo door een vrouw beïnvloed. Vrouwen waren voor mij altijd biologische wezens, antipoden van de man, die nodig waren om de huidige samenleving voortgang te doen vinden. Ik heb een vrouw nooit gezien zoals ik dit thans jou doe. Je vindt het misschien vreemd of dom van me, wellicht beschouw je het als een gebrek aan levenservaring, maar het was nu eenmaal zo. Totdat ik jou ontmoette. Mijn collega's merken wel, dat ik niet meer ben zoals anders. Als directeur van het Aldwych Chemisch Laboratorium ben ik altijd een vrij streng en ernstig mens geweest. Mijn superieuren hadden respect voor me, mijn ondergeschikten ontzag. Ik werk te hard, vaak dag en nacht, en gunde me soms nauwelijks de tijd om te eten. Uitgaan deed ik vrijwel nooit. Maar drie dagen geleden nam mijn levenswandel plotseling een wending, of liever, jij gaf hem die wending. Ik volgde je als een blinde en nu zitten we hier, geïsoleerd van de wereld, door een dikke mist, een kroeg binnengedreven, waarvan ik het bestaan nooit kon vermoeden. We zijn op weg naar je vader, niet Mary? Je vader wilde kennis met me maken, hij wilde spreken met me over zijn laatste uitvindingen op chemisch en physiocratisch gebied, hij hecht oordeel aan mijn mening, mijn oordeel. Maar waarom zeg je me niet de naam van je vader? Misschien ken ik hem wel. Ja, dat moet haast wel. Er heeft de laatste twintig jaar geen uitvinding op chemisch of physiocratisch gebied plaats gevonden zonder dat ik er van wist.

— Robert, toe, zeur niet zo, zei ze enigszins berispelend. Ik heb je al verscheidene malen gezegd, dat mijn vader je zelf alles wenst te vertellen. Hij heeft mij verboden je zijn naam te noemen. Misschien ken je hem, wat ik echter betwijfel. Ik geloof werkelijk, dat je oververmoeid bent. Niet slechts sedert drie dagen maar reeds lang daarvoor. Je hebt er nooit iets van gemerkt omdat je steeds maar doorwerkte en je geen gelegenheid gaf je ver-

moeidheid, geestelijk bedoel ik, te realiseren. Maar sedert drie dagen heb je die sleur laten schieten, je zenuwen zijn tot rust gekomen, je werkzaamheden maar vooral je belangstelling verplaatste zich naar een ander domein. Daarom voelde je hoe vermoeid, hoe afgemat je eigenlijk was.

— Ja, fluisterde hij. Ik voel me moe, afgemat, blasé... het lijkt wel alsof mijn spieren en zenuwen verlamd zijn. Mijn hersens weigeren hun normale diensten, mijn gevoel is geschokt, ik...

Plotseling werd de deur van „River's Inn” opengeworpen en trad een man in zeemans-kleding binnen. Hij schoof zijn leren pet naar achteren en liep op de tapkast toe.

— Hallo, George, begroette de kroegbaas hem. Hoe staat het met de mist?

— Trekt wat op, antwoordde de late bezoeker. Het begint wat te waaien, met een half uurtje hebben we zicht als het zo door-gaat.

Mary stootte haar tafelenoot aan en fluis-terde:

— Robert, hoor je dat? De mist trekt op, er is wind opgestoken, over een half uurtje zal de nevel verdwenen zijn misschien. Zul-len we eens naar buiten gaan om te zien hoe de situatie is?

— Dat lijkt me niet onverstandig, ant-woordde Robert Enfield, terwijl hij zijn hoed en handschoenen van de naast hem staande stoel opnam.

Het tweetal liep, nagestaard door het zee-mansvolk door de van rook en dranklucht bezwangerde ruimte en Robert wierp twee shillings op de zinken plaat van de tapkast. Dan nam hij Mary bij de arm, trok de deur open en stapte met haar naar buiten.

Een kille, vochtige wind woei in het gelaat, doch met genoegen zagen ze, dat diezelfde wind gaten sloeg in het dikke mistkleed. De nevelbanken rolden wild door de straat en af en toe zag men meer dan twintig meter voor zich uit.

Stevig gearmd liepen ze zwijgend en diep in de kragen van hun jassen gedoken, door Cubitt Street, sloegen bij de hoek rechts af, dwaalden enkele minuten door een doolhof van stegen en sloppen en staken dwars het Glengall Grove, een soort bosje, door om ein-delijk op Manchester Road uit te komen. Het verkeer was onmiddellijk na het opzetten van de wind op gang gekomen. Autobussen en taxi's reden — weliswaar langzaam — door de straten en trachtten zo spoedig mogelijk hun standplaats te bereiken.

— We zijn er bijna, Robert, fluisterde ze bij zijn oor.

Hij knikte afwezig en liep zwiggend naast haar voort. Hij trachtte vergeefs zijn gedachten te ordenen, hij probeerde zijn handelingen te becritisieren, doch het scheen wel alsof zijn hersens verlamd waren en weigerden dienst te doen.

Opnieuw ging het door een wirwar van stegen en sloppen en eindelijk bleef Mary voor een smal, hoog huis stilstaan. Robert Enfield bekeek aandachtig de gevel, die grijsgrauw en verweerd was. De vensters waren door vervelozel luiken afgeschermd. De stenen stoep treden waren weggezakt en gebarsten en de eikenhouten deur zag er uit, alsof er de laatste tien jaar niemand meer door naar binnen was gegaan.

Mary trok hem de vier treden op, haalde een sleutel uit haar mantelzak en opende de deur. Ze duwde hem naar binnen, sloot de deur achter zich en drukte op een lichtknopje, dat ergens naast de ingang moest zitten. Plotseling baade de omgeving in een zee van licht. Ze stonden in een tamelijk smalle, doch langwerpige hal, die eerder thuishoorde in een woning aan Grosvenor Place of in Hampstead dan in het East-End. De vloer was bedekt door een dik, effen tapijt, dat er nieuw en smetteloos uitzag. De wanden waren gedrapeerd met kostbare gobelins van Chinees handwerk, afbeeldingen voorstellende uit oude Oosterse sagen. De drie lampjes, die aan het geschilderde plafond hingen, waren een meesterwerk van Chinese houtbewerking. Ook hierin herkende Robert Enfield afbeeldingen van oud-Chinese legenden: de vijfkopige draak van de Fiu-Tsju, die gedood werd door Minch.

Gedurende een volle minuut stond de geleerde sprakeloos, gefascineerd door de omgeving waarin hij zo plotseling was geraakt, geen omgeving, die mystiek en onwerkelijkheid ademde, waar men zich verwaande van de werkelijkheid, die zich toch in feite achter de gesloten straatdeur bevond.

— Kom, Robert, zei het meisje zachtjes. Doe je jas uit en zet je hoed af. Hier is een kapstok.

Hij gehoorzaamde zwiggend en ontdeed zich van zijn kledingsstukken. Ze vatte hem bij de hand en leidde hem naar het einde van de hal, waar een smalle trap omhoogvoerde. Gedwee volgde hij haar naar de hoger gelegen verdieping, onderwijl de grillige patronen van de looper bestuderend. De ballustraden waren allen gebeeldhouwd, evenals de leuning.

Kunstzinnig versierd met koppen van dieren, welke alleen in de verbeelding van Chinese sprookjesvertellers hadden bestaan.

Droomde hij of was dit alles werkelijkheid? En waarom hing in dit huis zo'n uitgesproken Chinese sfeer? Was Mary....? Wie was Mary....?

Plotseling stond hij met een schok stil en liet de hand van het meisje los. Hij was nog drie treden van de eerste verdieping verwijderd geweest en had omhooggekeken. Mary was doorgelopen en stond nu naast de man, die boven aan de trap op hen scheen te wachten.

Een Chinees, gekleed in het zijden gewaad en het ronde kalotje met bol, zoals deze gedragen werden door de mandarijnen van de hoogste klasse. Hij was lang, aanzienlijk langer dan de meeste Chinezen en zijn ogen waren nauwe dan bij zijn doorsnee landgenoten. Het gezicht was smal en hoekig, en de lange, zwarte, dunne snorharen, die aan weerszijden van de stijf gesloten mond omlaaggingen staken scherp af tegen de gele geelaatskleur. De handen waren verborgen in de wijde mouwen van het groene gewaad, dat rijkelijk bestikt was met kunstzinnige en ideologische voorstellingen. Was deze man, deze Oosterling van het zuiverste water, Mary's vader? Kon zij, dit knappe, beeldschone meisje, de dochter zijn van zo'n raszuivere Chinees? En dan herinnerde Robert Enfield zich de groene ogen, die hem soms teder en verleidelijk konden aanzien, maar die ook konden gloeien als kooltjes vuur, waaruit dreigende vlammen oplaaiden.

— Kom boven, Mr. Enfield, zei de Chinees zachtjes in perfect Engels. De kille stem drong vaag tot de Engelsman door. Het scheen alsof zij van heel ver kwam, vanuit een andere wereld, uit China.

Hij sloeg zijn ogen op naar de slanke gedaante boven aan de trap en een enkel ogenblik kruisten zijn blikken die van de Chinees. Het was alsof hij verblind werd. De ogen van de Oosterling hadden hem aangekeken op een wijze, zoals hij die niet kende. Ze waren groen, vlammend groen met een geweldige diepte. Het was hem onmogelijk zijn blikken af te wenden. Zij werden als gehypnotiseerd naar omhooggetrokken en langzaam zette hij zijn voet op de volgende trede en liep naar boven.

— Wees welkom in mijn nederige woning, Mr. Enfield, zei de Chinees. Beschouw dit ogenblik als het grootste, het gewichtigste, het verhevenste moment in Uw leven. Het

binnengaan van mijn huis betekent het betreden van een nieuwe wereld, een wereld waarin slechts het menselijk vernuft, het menselijk genie regeert. Weest zo goed mij te volgen, Mr. Enfield. In mijn kamer zullen wij met elkander praten.

Verlamd, als een wandelaar, volgde Robert Enfield de Chinees, die snel met kleine pasjes in zijn rode pantoffels de gang doorschreed en ergens een deur opende. Mary — of hoe haar ware naam ook wezen mag — volgde op een kleine afstand, zwiiggend, geruisloos, bekend met de gewoonten en voorschriften van het huis.

De kamer waarin hij binnen gelaten werd was groot, vierkant en hoog. Er stonden drie divans, bedekt met zijden, geborduurde kussens, langs de wand, terwijl het midden, waar de vloer bedekt was door een dik, handgeveven tapijt van Oosterse origine, leeg was. In één der uiterste hoeken van het vertrek stond een rood-zijden scherm, teneinde iets, wat er achter stond, aan het oog te onttrekken.

Het was warm in de kamer, ondraaglijk warm en toch kon hij nergens een kachel of verwarmingsbuizen ontdekken. Langs de wanden hingen fraaie doeken, die schitterende landschappen uitbeeldden, omkranst door talrijke Chinese lettertekens.

De Chinees, die in het midden van de kamer was blijven staan, haalde zijn linker hand uit de zijden mouw en maakte een vlugge, knippende beweging met de vingers naar het meisje. Zij nam de Engelsman bij de arm en duwde hem zachtjes naar één der divans, waarop zij hem plaats deed nemen. Zelf trok ze zich terug op een divan aan de andere zijde van de kamer en bleef met neergeslagen oogleden wachten op hetgeen er stond te gebeuren.

De Chinees bleef nog enkele ogenblikken zwiiggend naar de Engelsman staan kijken en ging vervolgens op de derde divan zitten, waarna hij even in gedachten met zijn linkerhand aan de dunne, zijden snorharen trok. Robert Enfield keek met een zeker gevoel van afgrijzen naar de lange, scherp gepunte nagels, die een diep groene kleur hadden. Ze waren minstens twee centimeter lang en deden de slanke, magere handen gelijken op de klauwen van een roofdier. Hij probeerde op te staan en wilde de man om een verklaring vragen over de vreemde ontvangst, doch het bleek hem, dat zijn ledematen verlamd waren. Zijn tong scheen slap in zijn mondholte te liggen en zijn keel vermocht geen

enkel geluid voort te brengen.

— Mr. Enfield, begon de Chinees met zachte, koude stem, laat ik beginnen volgens de gewoonten van Uw land — mij aan U voor te stellen. Mijn naam is Lee Mui Cheng — Dr. Lee Mui Cheng....

De Chinees maakte een diepe buiging met het bovenlichaam en richtte zich dan in het Engels tot het meisje.

— Volg mijn voorbeeld en stel je aan Mr. Enfield voor, zei hij.

Ze sloeg de ogen op en keek enkele ogenblikken strak naar Robert Enfield. Dan opende ze de mond en lispelde nauwelijks hoorbaar:

— Kuantcheh is mijn naam, Mr. Enfield. Gij kunt mij Kuantcheh noemen, indien gij wenst.

Robert Enfield had deze primaire beginsele van hoffelijkheid zwiiggend maar met stijgende verbazing aangehoord en toen hij het meisje haar ware naam hoorde uitspreken, scheen de tijdelijke verlamming van hem te wijken en sprong hij woest overeind.

— Maar wat heeft dit allemaal te betekenen? riep hij woedend uit. Mary, of hoe je ook heten mag, wat betekent dit? Ik verlang onmiddellijk een verklaring. Wat voor een spel wordt er met mij gespeeld? Ik....

— Mr. Enfield. Dr. Cheng's koude stem had als een bliksemstraal door het vertrek geschoten en toen Robert de Chinees aankeek voelde hij plotseling weer hoe de blik uit die groene ogen hem opnieuw verlamde. Hij wilde er tegen vechten, trachtte vooruit te springen om met zijn vuisten op dat dodenmasker te beuken, doch zijn ledematen waren geparalyseerd en slap viel hij op de divan terug.

— Mr. Enfield, herhaalde Dr. Cheng. Ik verzoek U beleefd de omgangsvormen van Uw land in ere te houden en U te gedragen zoals een goed opgevoed Engelsman betaamt. Indien U niet in staat mocht blijken U te beheersen zal ik mij genoodzaakt zijn Uw zenuwen in bedwang te houden. Laten wij eens — als geleerden — met elkander praten, Mr. Enfield. Ik ben voldoende met de gewoonten en de wetenschap van Uw land op de hoogte om te weten op welke wijze ik dit zou moeten doen. Ik ben een Chinees, Mr. Enfield, een afstammeling van de oude Ming-dynastie, ik heb mijn land lief alsmede het volk, dat er woont. Maar mijn land gaat ten onder, Mr. Enfield, mijn land wordt uitgebuit en vernield door vreemde, buitenlandse machten, die het goede, vredelievende volk van China tegen zichzelf in opstand brengen. Vanuit het Noor-

den rukken de communistische legers onder opperbevel van Lin Piao het land binnen, gesteund door de zuidelijker opererende legers van generaal Chen Li en de half-blinde Liu Po-Chen. Aan de andere kant probeert Tsjiang Kai Shek die legers tegen te houden en noemt zich nationalist. Maar een nationalist, die zijn land en zijn volk verraden heeft aan Amerika, Mr. Enfield. Evenals zijn communistische collega-opperbevelhebber is ook hij een verrader. Kent U China eigenlijk wel? Hebt U wel eens iets gelezen uit onze eeuwenoude en verheven literatuur? Ik weet haast wel zeker van niet. Hoe schoon, hoe heerlijk is het daarin te lezen, Mr. Enfield, en alles te vergeten. Zich te verdiepen in de Heilige Boeken van de Vijf King, die de leer van Kong-futze, of zoals U zegt van Confucius, bevatten. En van de werken uit de scholen van Kuan-tze en Lao-tze en het schone, hoogverheven dichtwerk van Li-Tai-po. Maar, ach, hoe arm zijt gij eigenlijk ondanks al Uw kennis en aardse rijkdommen, want gij kent niet de ware schoonheid, die het leven bood en nog biedt. Maar ik, Dr. Lee Mui Cheng, zal mijn land en volk uit de afgrond omhoogbrengen, Mr. Enfield. Mijn machten zullen in staat zijn de belagers der Chinese cultuur te overwinnen en te vernietigen, zoals de schorpioen het de mug doet. Ik houd de natuurkrachten — bekenden en onbekenden — in mijn beide handen en deze zal ik aanwenden tot heil van mijn land en volk. Maar, Mr. Enfield, ik heb daarbij hulp nodig. Hulp van geleerden, Britse, Amerikaanse, Franse, Duitse geleerden, mannen der wetenschap, die bereid zijn samen met mij te strijden voor de bevrijding van het land mijner voorvaderen. Daarom heb ik U hier laten komen, Mr. Enfield, opdat gij mij Uw kennis zult wijden, opdat gij zult vechten tegen de ongerechtigheid, welke de wereld dreigt te verpletteren. Gij zult met mij meegaan naar China met vele andere geleerden, Mr. Enfield. Gij zijt nog jong, gij zijt intelligent en ik zal de grens van Uw verstand en bevattingsvermogen verleggen en Uw nieuwe onbekende gebieden der natuurwetenschappen ontsluiten. Wees er van overtuigd, dat gij mij niet zult kunnen weerstreven, dat gij machteloos zijt wanneer het Uw bedoeling mocht zijn zich tegen mijn wil te verzetten. Want ik ben geen god, Mr. Enfield, . . . maar ik ben meer dan een god. Ik vertegenwoordig alle goden van het heelal, zowel de goede als de kwade, en daarom ben ik oppermachtig, omdat ik de handelingen der goden vermag te controleren.

Dr. Cheng rees langzaam van zijn divan omhoog en kwam schuifelend op de Engelsman toe, die gedurende het hele betoog van de Chinees, sprakeloos en verlamd had zitten luisteren. Maar zijn verstand werkte helder. Hij had op dit ogenblik zijn hersens in bedwang en daarom wist hij, dat de man, die Dr. Cheng heette, volkomen krankzinnig was. Een soort psychopaat, die gedreven door het grote intellect, waarmede de natuur hem had begiftigd, lijdende was aan machtswellust in de hoogste graad. Dr. Cheng verbeeldde zich de wereld te bezitten, de wereld te kunnen veroveren en stond zich voor op vaderlandsliefde.

De Chinees stond thans vlak voor Robert Enfield en de blikken uit de groene ogen boorden zich diep in de ogen van de Engelsman. Robert Enfield was niet in staat zijn ogen te sluiten of zijn blikken af te wenden. Als door een magnetisch centrum aangetrokken moest hij in die groene bron van onheil kijken en hij voelde hoe zijn verstand begon te benevelen, hoe zijn gedachtengang gestoord werd en hoe een floers voor zijn ogen trok. Het werd duister voor hem, hij hoorde, noch zag iets en het scheen hem toe alsof hij in een verschrikkelijke lange, duistere tunnel liep, waar zijn voetstappen steeds luider weergalmden. Een weergalm met een metaalharde klank, die aanzwol tot een geschal, dat zijn trommelvliesen dreigde te doen barsten. Toen wist hij niets meer, hoorde hij niets meer en zag hij niets meer.

Dr. Cheng bleef enkele ogenblikken naar de Engelsman kijken, die thans wezenloos en mét gesloten ogen op de divan zat. Dan haalde hij de handen uit de wijde mouwen van zijn kleed en duwde het lichaam neer in horizontale houding. Snel liep de Chinees de kamer door naar het scherm, dat in één der uiterste hoeken stond. Bijna onmiddellijk keerde hij terug. In zijn rechter hand hield hij een nikkelen injectiespuitje met een lange, vlijmscherpe naald.

— Kuantcheh, zei hij, een blik op zijn dochter werpend. Doe je werk. Het meisje verdween eveneens achter het scherm en keerde terug met een klein, emaille schaalpje, dat een witte vloeistof bevatte. Zij knielde naast de Engelsman neer, stroopte de mouwen van diens jasje en overhemd op en begon met behulp van een watje, dat zij in de vloeistof gedoopt had, een klein gedeelte van de benedenarm te ontsmetten.

Cheng boog zich langzaam voorover, bekeek even heel aandachtig de huid van de Britse

geleerde en nam dan het vel tussen duim en wijsvinger, waarna hij met grote kracht de scherpe naald van het instrument in het vlees dreef. Langzaam drukte hij met zijn duim het zuigertje omlaag, hierdoor het serum in het bloed spuitend. Dan trok hij de naald weer terug, waarna Kuantcheh onmiddellijk het microscopisch kleine wondje ontsmette. Ze stroopte de mouwen weer omlaag en keerde naar het kamerscherm terug na het spuiten van haar vader te hebben aangenomen.

Dr. Cheng klapte drie maal in zijn slanke handen en nog geen halve minuut later verschenen twee, in zwart-zijden gewaden geklede Chinezen, die buigende, met gekruiste handen over de borst, het vertrek binnenschreden, het lichaam van de Engelsman opnamen en zonder een woord te hebben gesproken verdwenen. De deur viel weer achter hen dicht en Kuantcheh liet zich op de divan zakken, waar zij met gesloten ogen bleef zitten.

HOOFDSTUK II.

Waarin Inspecteur Marlowe geen uitweg meer weet en zijn toevlucht neemt tot een wanhoopsdaad. Maar er is ook nog — op bescheiden wijze — sprake van een blijde gebeurtenis.

Inspecteur Marlowe stond met de handen diep in de broekzakken voor het hoge venster van zijn werkkamer en staarde in gepeins verzonken naar het troosteloze panorama van smerige daken, schoorstenen waaruit grauwe rookwolken omhoogkronkelden, brandladders en zolderkamertjes, dat overspannen werd door een grijs-gauwe, mistige hemel, die geen enkel zonnestraaltje doorliet. Onwillekeurig rilde inspecteur Marlowe en van de kalender aan de muur, die 22 December aanwees, keek hij naar het zwarte potkachelkje, dat gezellig snorrend met een rood buikje in een hoek van het vertrek stond.

Plotseling begon het telefoontoestel op het eikenhouten bureau driftig te rinkelen. De inspecteur schrok even en draaide dan om. Hij nam de hoorn van de haak en zonder gelegenheid te krijgen zich te melden, kraakte een woedende stem aan het andere eind van de draad in de hoorn.

— Kom onmiddellijk naar mijn kamer, Inspecteur Marlowe!

— Yes, sir, antwoordde Marlowe nauwe-

lijks verstaanbaar en legde de hoorn terug.

Hij schoof even zijn das recht, streek zijn haren glad en knoopte zijn glimmend colbertjasje dicht. Toen liep hij naar de deur en verliet het vertrek om zich naar de kamer van Hoofdinspecteur Slowgate te begeven. Zijn chef ontving hem zoals gewoonlijk: nors en geërgerd.

— Goeden morgen, sir, zei Marlowe, niet geheel van harte.

— Mo'jn, bromde de hoofdinspecteur, hetgeen zoveel betekende als: „Ook goeden morgen“.

— Ga zitten, Marlowe, hernam de hoofdinspecteur dan onmiddellijk zonder van zijn papieren op te zien. Wij moeten eens even ernstig met elkaar spreken. Zó gaat het niet langer. Om maar meteen met de deur in huis te vallen: vanochtend om ongeveer zeven uur werd op het Victoria Embankment het lijk van een man gevonden....

— Alweer, sir? waagde Marlowe op te merken.

— Ja, zeg dat wel. Alweer, Marlowe. Dit is het vierde lijk binnen twee weken. Doods-oorzaak: hartverlamming. Natuurlijk, weer een hartverlamming. Maar ik geef je de verzekering, Marlowe, dat hier meer achter steekt dan een ordinaire hartverlamming. Ongeveer tien dagen geleden werd het lijk van Sir Abraham Cross, de wereldberoemde atoomgeleerde, in Lambeth op straat gevonden. Drie dagen later vond één van onze inspecteurs het lijk van William Parson, professor in de natuurwetenschappen aan de Londense Universiteit, en vier dagen geleden lag Sir Walter Camberwell, een vooraanstaand chemicus, dood op straat. Maar dat is nog niet alles, Marlowe. Vanochtend werd, hier vlak bij, het lijk van Robert Enfield aangetroffen.

— Ook hart....

— Natuurlijk, Marlowe. Ook hartverlamming. Ten minste ogenschijnlijk. Maar wat de dokters ook mogen denken en wat hun oordeel over de doodsoorzaak ook mag zijn, ik blijf bij mijn mening, dat hier sprake is van moord. Vier moorden op beroemde geleerden met een wereldreputatie. Maar waarom, Marlowe? Waarom worden al die geleerden vermoord?

— Ja, probeerde Marlowe iets op te merken.

— Ach, jij weet het ook niet, Marlowe. Maar, in vredesnaam, doe iets. De kranten maken me krankzinnig. Hier, het ochtendblad van enkele uren geleden. In grote koppen:

„Dr. ROBERT ENFIELD STERFT OP GEHEIMZINNIGE WIJZE" — „IS SCOTLAND YARD IN SLAAP GEVALLEN?" Hè, wat denk je daarvan?

— Is het lijk van die Enfield onderzocht? vroeg Marlowe.

— Natuurlijk, riep Slowgate uit. Natuurlijk is het onderzocht. Maar er was geen spoor van gewelddaad te vinden. Hartverlamming luidde het oordeel van onze doktoren. Maar ik zeg: MOORD.

— Ja, ik deel Uw mening, sir.

— Wat heb ik daar aan? riep Slowgate woedend uit. Van mijn part deel je niet mijn mening, maar doe in God's naam iets. Ga er op uit en onderzoek ieder geval van voren af aan, maar toon aan, dat het inderdaad moord is, inspecteur. Als we dat konden bewijzen waren we al een heel eind verder.

— Ja, ja, dat lijkt me wel het beste, sir, antwoordde Marlowe opstaand en zich voorzichtig naar de deur bewegend. Ik.... eh.... zal even dat lijk van Dr. Robert Enfield gaan bekijken, sir, Ik denk wel....

Maar Marlowe dacht eigenlijk helemaal niets en daarom opende hij maar de deur en verdween snel in de koude gang, waar hij een kort ogenblik bleef staan om zijn bonzend hoofd iets te laten afkoelen. Dan wankelde hij de gang door en keerde terug naar zijn eigen kamer, waar hij zich afgemat in zijn bureaustoel liet vallen. Na enkele ogenblikken trok hij zijn aantekenboek naar voren, nam zijn vulpenhouder en keek even naar de drie mannen, die hij er in de afgelopen week in had geschreven: Sir Abraham Cross, William Parson, Sir Walter Camberwell. Dan zette hij de punt van zijn pen op het papier en schreef er onder: Dr. Robert Enfield. Hij trok het ochtendblad uit zijn zak en bladerde het achteloos door. Hij had eigenlijk vandaag een vrije dag gehad, maar toen hij in de krant de geheimzinnige dood van Robert Enfield had gelezen, was hij uit eigen beweging maar naar Scotland Yard gegaan, hetgeen hoofdinspecteur Slowgate heel gewoon scheen te hebben gevonden. Hij had reeds geweten wat zijn chef hem zojuist had verteld en eventjes dacht hij aan de kerstboom, die hij gisteravond thuis had opgetakeld.

Plotseling werd zijn aandacht getrokken door een kort berichtje, dat ergens in de zesde kolom van het binnenblad stond. Hij boog zich iets naar voren en las:

„De populaire society-figuur en filantroop, Sir Neville, is gisteren na een af-

wezigheid van verscheidene maanden weer in Londen teruggekeerd. Hij was — zoals gewoonlijk — in gezelschap van Mr. Charles Houston en Miss Ophelia Morgan, alsmede van een onbekende aantrekkelijke jonge vrouw, die, naar ons later werd meegedeeld, Maryse Choisy bleek te heten en van Franse nationaliteit was, Sir Neville heeft zijn intrek genomen in zijn woning aan St. James Square."

Inspecteur Marlowe schoof de krant naar achteren en liet zich terugvallen in zijn bureaustoel, de handen over zijn regelmatig dikker wordende buik vouwend. Zijn gedachten gingen maanden terug, naar het ogenblik waarop hij Sir Neville alias John Templar voor het laatst had ontmoet. Zou het mogelijk kunnen zijn, dat John Templar iets te maken had met de plotselinge en geheimzinnige sterfgevallen der laatste dagen? Hij zette dit idee weer onmiddellijk van zich af. Neen, John Templar was weliswaar een avonturier, een inbreker, een dief of wat al niet meer, maar hij was tevens een gentleman en zou zich niet verlagen tot het vermoorden van eerbare lieden der wetenschap. Was het dan een zuivere samenloop van omstandigheden, dat John Templar en zijn gezelschap juist op dit critieke ogenblik naar Londen waren teruggekeerd? Waarom bleef de Grote Onbekende niet in het buitenland tijdens dit jaargetijde, gedurende hetwelk een verblijf in Londen toch geen enkele bekoring kon opleveren? Het was vreemd, maar Inspecteur Marlowe voelde zich plotseling iets minder gedeprimeerd. Kwam dit door de aanwezigheid van John Templar? Zou het mogelijk zijn, dat John Templar de strijd zou durven aanbinden met de man of de mannen, die voor deze geheimzinnige sterfgevallen aansprakelijk waren? Het zou niet de eerste keer geweest zijn, dat de Grote Avonturier de politie geholpen had, zij het dan ook op een wijze, die niet geheel en al strookte met de beginselen van een politiemacht, en veelal in strijd was geweest met de elementaire begrippen van wet en orde.

Inspecteur Marlowe bevond zich in een soort impasse. Hij was in een toestand geraakt waarin hij de hulp van de smerige boef geaccepteerd zou hebben, indien deze hem had kunnen helpen bij het grote mysterie, dat hem de laatste tien dagen had beziggehouden en waarin geen enkel lichtpunt scheen te zijn. Een bezoek aan John Templar kon in ieder geval niet schaden en wie weet of....

Het was heerlijk rustig in de grote, warm gemeubileerde en stijlvolle salon van het grote, statige herenhuis aan St. James Square, het eigendom van Sir Neville. In het open haardvuur onder de hoge, antieke schouw, brandden zware houtblokken en lekten kleine, gele vlammetjes omhoog. De temperatuur in het vertrek was behagelijk en het kleine schemerlampje, dat op het rooktafeltje naast één der fauteuils stond te branden, verhoogde de sfeer van rust en vrede. Door de hoge, brede vensters, die uitzicht gaven op het stille plein, drong de schemering van een vallende avond geruisloos naar binnen. De mist, die zich sedert de ochtend naar hogere regionen had teruggetrokken, daalde weer traag omlaag en nestelde zich opnieuw in de straten en op de pleinen van de Engelse hoofdstad. Wanneer men aandachtig luisterde kon men zelfs hier, in deze gezellige kamer, duidelijk het loeien der misthoorns op de Theems horen en het gegons van het verkeer op Piccadilly en The Strand, brede en drukke boulevards, die het vredige St. James Square omringden.

De man, die in één der fauteuils naast de schouw een beetje had zitten doezelen sloeg de oogleden op en keek enkele ogenblikken in gedachten naar het knappe, beschaafde profiel van het jonge meisje, dat tegenover hem in een fauteuil zat. Ze sliep, of leek het misschien maar zo? Haar ademhaling was rustig, haar kleine, goed gevormde borst welfde regelmatig op en neer en de ogen waren gesloten. Soms bewogen de vingers van haar rechter hand, die op de armleuning lag, het hoofd draaide nu en dan even naar links om dan weer in de oorspronkelijke stand terug te keren.

John Templar's blikken bleven onafgebroken op het meisje gericht. Blikken van vriendschap, van bewondering. Zij staarden naar het ranke lichaam, dat bewegingloos in de fauteuil lag, naar de goed gevormde benen, die recht vooruitstaken, en naar de kleine voetjes, die in zwarte lakschoentjes gestoken, voor het stralende haardvuur lagen.

— Maryse, fluisterde hij terwijl hij met zijn schoen even tegen haar voet stootte. Maryse....

Ze sloeg de ogen op en keek hem even wenzeloos aan. Dan glimlachte ze en kwam rekend overeind.

— Hoe laat is het, John?

— Vier uur, Maryse. We hebben een uur of twee liggen slapen, geloof ik.

— Och, we hadden toch niets beters te

doen, wel? Zijn Charles en Ophelia nog niet terug?

— Neen. Waar zijn ze eigenlijk heen?

Hij hield haar zijn cigarettenkoker voor en nadat beiden opgestoken hadden, antwoordde ze:

— Ze gingen wat winkelen. Ophelia had het over Kerstcadeautjes, geloof ik. John, luister eens. Ik geloof, dat we binnen enkele dagen groot nieuws mogen ontvangen.

— Nieuws? vroeg John Templar verbaasd. Hoe bedoel je? Een blijde gebeurtenis of zoiets?

Maryse schaterde het uit, daarbij twee rijen parelwitte tanden tonend.

— Wel neen, John. Hoe kom je daarbij? Neen, als je het mij vraagt, John, geloof ik, dat er tussen Ophelia en Charles iets groeit, waarvan zij ons binnen enkele dagen, dus met Kerstmis, de vruchten zullen tonen.

— Bedoel je....?

— Precies, John. Sedert ons vertrek uit New York heb ik het al gemerkt. Tijdens onze vakantie in Florida, op de boot naar Engeland, de laatste dagen hier in huis.... alles wijst er op, dat de hechte vriendschap tussen onze beide vrienden de grenzen der platonsche liefde heeft overschreden om plaats te maken voor een bestendige liefde.

Nu was het John Templar, die in lachen uitbarstte.

— Neen maar, Maryse, je laat me schrikken. Bedoel je, dat Ophelia en Charles met trouwplannen of zoiets rondlopen?

— Juist. Daarvan ben ik overtuigd. Jij hebt het waarschijnlijk niet gemerkt of misschien wilde je het niet „au sérieux" nemen, maar ik, als vrouw, John, ik voel dergelijke dingen onmiddellijk en veel sterker aan dan een man. En waarom zouden ze ook niet? Is het niet normaal en natuurlijk, dat twee jonge mensen, een man en een vrouw, na zich van elkanders vriendschap en trouw te hebben verzekerd, een verbintenis aangaan, hetwelk men huwelijk noemt?

Hij keek haar even argwanend aan en deed dan een lange haal aan zijn cigaret.

— Dat schijnt tegenwoordig inderdaad usance te worden, antwoordde hij droogjes. Maar stel eens voor, Maryse. Ophelia en Charles, onze vrienden, met wie wij duizend en één avonturen hebben beleefd, met wie we vaak op het nippertje aan een gewisse dood zijn ontsnapt. Zij kunnen toch maar niet zo eenvoudig gaan trouwen zonder onze toestemming? En wat zal het gevolg zijn? Stel je eens voor, Maryse, een eerbaar echtpaar

onder dit dak, na verloop van tijd het gehuil van een baby, James zal luiers moeten spoelen, na een jaar of twee kruip ik als een beer over de grond en speel roodhuidje met dat wicht. Neen, Maryse, neen, dat mag niet gebeuren.

— Probeer jij het maar eens te beletten, John, antwoordde Maryse. Hoe wil je de loop der natuur tegenhouden? Zelfs jij kunt dat niet. En waarom zou je het doen? Dat jij nu zo'n verstokte vrijgezel bent gebleven, wil toch niet zeggen, dat een ander dit voorbeeld moet volgen? En, bovendien, jij bent ook nog lang niet oud genoeg om niet te trouwen. Zullen we dit onderwerp maar afbreken? A propos, je zoudt je een engel kunnen tonen indien je me een glas whiskey inschonk.

Maryse stond lachend op en liep naar het buffet.

— Om van de schrik te bekomen, John? vroeg ze sarcastisch.

— Neen, om met jou te drinken op onze heerlijke vrijgezellenstaat.

Ze overhandigde hem zwijgend een glas en samen klonken ze.

— Wie had ooit kunnen denken, dat Ophelia en Charles nog eens man en vrouw zouden worden, zei hij na zijn glas op het rooktafeltje neergezet te hebben. Ik wist wel, dat Charles altijd verliefd op Ophelia geweest is, en ik meen wel te mogen aannemen, dat zij zich zelf ook van dat gevoel bewust is. Maar een huwelijk, Maryse. Neen, dat had ik nooit durven verwachten.

— Er zullen misschien nog wel andere dingen gebeuren, welke je niet had durven verwachten. Van een huwelijk komt een huwelijk, John.

— Maryse, houd op met die insinuaties. Asjeblijft, laten we over iets anders gaan spreken. Hoe vind je Londen sedert je aankomst alhier?

— Verschrikkelijk. Ik heb nog niets anders gezien dan mist en smerige huizen.

— Dat is juist het romantische van deze stad, Maryse, antwoordde hij in gedachten.

— Wat jij romantisch noemt, schamperde ze. Ik heb nog wel andere opvattingen over romantiek.

— We zouden van onderwerp veranderen, kindlief, merkte hij terechtwijzend op.

— Wie begint over romantiek, jij of ik?

— Ik doel op een andere romantiek dan jij. Romantiek behoeft niet alleen te bestaan tussen een vrouw en een man. Romantiek vinden we overal in, als we het maar willen zien.

— Dan ben ik zeker blind.

— Misschien wel, ja.

Het gesprek stakte en zowel John Templar als Maryse, zakten terug in hun stilzwijgendheid. De schemering viel snel in en toen de elektrische klok op de schouw vijf uur aanwees, werd een sleutel in het slot van de huisdeur gestoken en betraden Ophelia en Charles even later de salon, beladen met pakjes, grote en kleine.

— Daar is het Kerstmannetje, merkte John droogjes op. Zijn jullie nog niet wat te vroeg?

— Je bent niet sportief, John, antwoordde Ophelia. We hebben de hele middag gelopen en gerend om voor jullie iets geschikt te vinden, en nu overval jij ons meteen al met indiscrete opmerkingen. Nu, goed, je hebt gezien, dat we Kerstinkopen gedaan hebben, maar je mag niet vragen wat je krijgt. En jij ook niet, Maryse. Het moet een verrassing voor jullie blijven. En probeer maar niet met vissen het toch te weten te komen, want wij zeggen niets. Niet waar, Charles?

— Inderdaad, antwoordde Charles. We blijven zwijgen als de pyramide van Cheops. En nu zou ik wel iets willen drinken. Ik geloof, dat we discreet genoeg zijn geweest om jullie de hele middag alleen te laten.

— Wat wil je daarmee zeggen? vroeg John.

— Oh, niets, beste kerel. Kerstmis is altijd een buitengewoon geschikt ogenblik om met verrassingen voor de dag te komen.

Hij accepteerde een whiskey, die Maryse voor hem ingeschonken had en liet zich op de bank vallen, die tussen de beide fauteuils voor de haard stond. Hij hief het glas omhoog en zei:

— Op jullie toekomst, luitjes.

En daarbij glimlachte hij geheimzinnig tegen Maryse en John, die elkander vragend en enigszins verslagen aankeken. Dit hadden zij toch geenszins verwacht. Waren zij het niet geweest, die kort geleden nog gesproken hadden over een eventueel huwelijk tussen Ophelia en Charles? En was het niet Charles, die thans op een slinkse manier doelde op een mogelijke verbintenis tussen John en Maryse.

— Wel, Maryse, begon John, geen acht slaand op de duidelijke insinuatie. Ik geloof, dat wij morgen genoodzaakt zullen zijn mist en koude te trotseren om inkopen te gaan doen voor dit van iedere degelijkheid ontblote stel. Als ik het goed begrepen heb is de inhoud van al die pakjes voor ons, en die kunnen we toch niet zo klakkeloos accep-

teren zonder er iets tegenover te stellen.

Ophelia was inmiddels naast Charles op de bank gaan zitten en staarde uitdagend naar haar beide vrienden, die aan het haardvuur gezeten waren.

— Doe maar niet zo onschuldig, dear Johnny, zei ze. Ik ben er van overtuigd, dat jullie reeds lang met inkopen doen klaar bent. Wat hebben jullie eigenlijk al die tijd gedaan? Geslapen?

— Precies, mijn lieve Ophelia, antwoordde John.

— Dat wil zeggen, corrigeerde Maryse, John heeft geslapen. Hij heeft liggen snurken als een os.

— En jij was zelfs te diep in slaap om nog te kunnen snurken, kaatste John terug. Is er eigenlijk iemand onder Ulieden, die er aan gedacht heeft, dat er vanavond nog gedineerd moet worden? Waar hangt James eigenlijk uit?

— Toen wij weggingen was hij in het laboratorium, antwoordde Charles. Ik geloof, dat hij bezig was de motoren van de „Hurricane” te reviseren.

— Dan zal hij wel volkomen iedere gedachte aan een diner hebben verloren, concludeerde de Grote Onbekende. En ik zie dan ook geen andere uitweg, dan in de stad te gaan dineren... tenzij de beide dames haar gastronomische lusten wensden bot te vieren.

— Ik dank je hartelijk, antwoordde Maryse onmiddellijk. In de eerste plaats heb ik nog helemaal geen honger. En bovendien ben ik niet van plan mijn eventueel nog opkomende eetlust te bederven door in de keuken te gaan kokkerellen.

Op dat ogenblik ging de deur van de salon langzaam open en trad James Parker, vriend en huisknecht annex chauffeur-piloot de salon binnen. De reus keek even verlegen om zich heen en scheen te wachten op een uitnodiging van zijn meester om iets te zeggen.

John barstte in lachen uit en sloeg zich uitgelaten op de knie.

— Kerel, James, sta daar niet zo beduusd te kijken. We zijn toch geen spoken? En je hoeft geen excuus te verzinnen, want we hebben besloten in de stad te gaan eten. Knutsel dus rustig verder indien je wilt en stoor je niet in het minst om onze eetlust.

— Ik stel voor, dat we allemaal een paar penny bij elkaar lappen om James vanavond op een bioscoopje te tracteren, stelde Ophelia voor. De stemming begon werkelijk haar hoogtepunt te bereiken. Iedereen zat te scha-

teren van het lachen en James, die nog steeds in zijn vette overall bij de deur stond, lachte zuurtjes mee.

— En... mylord... ikke...

— Ja, vertel het maar, James, zei John Templar. Maar doe me een plezier en ga zitten en neem een whiskey.

— Kom hier, James, zei Ophelia terwijl ze van de grond een paar kranten opraapte en op de bank naast haar neerlegde. Ga hier maar op zitten, dan kun je het meubilair tenminste niet bevuilen.

De reus gaf zwijgend gehoor aan deze uitnodiging en accepteerde een glas whiskey, dat hem door Charles werd aangeboden.

— Eh... de motoren zijn geheel gerevi-seerd, mylord, begon de reus. En ik zou ze morgen naar Windsor willen brengen om ze in de „Hurricane” te monteren.

— Nou, James, ik zou daar maar mee wachten tot na de feestdagen. Over drie dagen luiden de Kerstklokken en ik geloof niet, dat we het toestel voor dien nog nodig zullen hebben.

— We kunnen beter het zekere voor het onzekere nemen, mylord, antwoordde de reus. Met Uw permissie zal ik de motoren morgen met de vrachtwagen naar Windsor brengen om ze te monteren.

— Alright, alright, James, antwoordde John Templar glimlachend. Ga je gang maar. Tussen twee haakjes, zoals je gehoord hebt dineren we vanavond in de stad en behoef je je dus niet om ons bezorgd te maken. Je kunt doen wat je wilt.

— Wel, mylord, dan zou ik graag naar de bioscoop gaan.

James, die een hartstochtelijk bioscoopbezoeker en lezer van detectieveromans was, zat inwendig te glunderen.

— In Hammersmith draait een nieuwe film van Danny Kaye, Mylord. „The Kid of Brooklyn” heet hij, mylord.

— Okay, James, ga je gang. Het is een leuke film. Wij hebben hem al een half jaar geleden in New York gezien.

Plotseling deed het rinkelen van de huisbel het gesprek verstommen. James wilde opstaan om te openen, doch Charles hield hem tegen.

— Je bent er niet op gekleed, James, zei hij en liep de kamer uit. Enkele ogenblikken later werd de deur van de salon opnieuw geopend en trad een voor de vrienden — met uitzondering dan van Maryse — alleszins bekende figuur naar binnen.

Inspecteur Marlowe stond even verlegen

in het rond te kijken en probeerde door de schemering, die slechts door het kleine schemerlampje nog enigszins op een afstand werd gehouden, de verschillende personen in de salon te herkennen. James was inmiddels opgesprongen en had de zware overgordijnen dichtgetrokken en het licht ontstoken. De salon baadde in een helder schijnsel, dat vanuit de verborgen en indirecte verlichtingsbronnen de kamer binnen golfde.

— Wel, wel, mijn oude vriend Marlowe, riep John Templar enthousiast uit. Hoe maakt U het, inspecteur? Ga zitten en maak het U gemakkelijk.

Inspecteur Marlowe werd voorgesteld aan Maryse Choisy en na de overige aanwezigen ietwat stijfjes begroet te hebben nam hij plaats in de stoel, die James naar het midden van de salon voor de haard had geschoven.

— Ik vraag U wel excuus, Sir Neville, begon Inspecteur Marlowe na plaats genomen te hebben en zijn jas en hoed aan James te hebben overgedragen.

— Neem eerst een whiskey, Inspecteur, zei John Templar. En steek een sigaar op. Kijk eens, een hele kist, zo kersvers uit New York geïmporteerd en zonder invoerrechten er op betaald te hebben. Is dat niet iets voor Scotland Yard?

Inspecteur Marlowe voelde zich altijd klein in aanwezigheid van John Templar, die hij echter niet met deze naam durfde aanspreken. Voor hem bleef het altijd Sir Neville, de populaire society-figuur en filantroop.

— Neemt U me niet kwalijk, Sir Neville, begon de politiemann andermaal.

— Ja, ja, dat hebt U al gezegd. Ik neem U niets kwalijk. Vertel me maar eens de reden van Uw bezoek.

Marlowe accepteerde een whiskey, hem door Charles ingeschonken en stak langzaam de dikke, grote sigaar op, die hij met zorg uit het kistje van de Grote Onbekende had gekozen.

— Eh... ik zie, dat U in gezelschap bent, Sir Neville, begon de inspecteur zich andermaal te verontschuldigen.

— Kom, kom, inspecteur Marlowe. Anders neemt U ook niet zoveel plichtplegingen in acht en durft U mij gerust voor John Templar uit te maken. Er speelde een gevaarlijke, spottende flikkering in de ogen van de avonturier en dit ontging de politiemann geenszins.

— Sir Neville, stak de inspecteur van wal, mijn bezoek draagt ditmaal een geheel ander karakter dan de vorige keren. Misschien

maak ik mezelf belachelijk, misschien ook niet. Het interesseert me overigens weinig wat U van me denkt. Alleen zult U nimmer kunnen beweren, dat ik mij niet heb gehouden aan het tussen ons bestaande „gentleman-agreement“.

Inspecteur van politie is geen benijdenswaardig baantje, sir, maar voor mij is het het altijd een troost geweest, dat ik me in ieder geval niet aan de zelfkant des levens bewoog.

— Wat hebt U eigenlijk op Uw hart, inspecteur Marlowe, vroeg Templar. Ik krijg heel sterk de indruk, dat U in moeilijkheden verkeert. Is dat zo? Dan wil ik U gaarne helpen.

— Meent U wat U zegt, Sir Neville?

— Hebt U bij mij wel eens een andere ervaring opgedaan? luidde de wedervraag.

— Neen, sir. Welnu dan. Ik zal U eerlijk bekennen, dat ik mij tot U wendt in een toestand van vertwijfeling. Ik weet me misschien niet zo goed en proaisch uit te drukken zoals U dat gewend bent, sir. Maar ik voel me als een soort gevangene, een gevangene van mijn beroep. Misschien vindt U het gek, dat kan me niet schelen, sir, omdat ik weet wie U en Uw vrienden bent. Maar ik wilde een beroep doen op dat „gentleman-agreement“, dat ik genoodzaakt was met U af te sluiten. Met andere woorden, ik kom Uw hulp inroepen.

John Templar had deze inleidende verklaring van Inspecteur Marlowe's bezoek met stijgende interesse aangehoord, evenals trouwens de overige aanwezigen, en hij kwam tot de conclusie, dat de politiemann werkelijk in grote moeilijkheden moest zitten, om zijn toevlucht te zoeken bij zijn aartsvijand.

— Inspecteur Marlowe, laat ik U bij voorbaat verzekeren, antwoordde John Templar, dat ik U alle hulp zal verstrekken, welke U van mij mocht verlangen. Aangenomen dan, dat het in mijn vermogen zal liggen U werkelijk te helpen. Vertelt U mij kort en bondig wat er van Uw dienst is.

— U bent eerst gisteren in Londen teruggekeerd, sir Neville, antwoordde inspecteur Marlowe, en ik neem aan, dat U niet op de hoogte bent van de huidige situatie, waar het de moeilijkheden van Scotland Yard betreft. Om kort te gaan, sir, de laatste tien dagen zijn er hier in het oude Londen dingen voorgevallen, die Scotland Yard in een krankzinnigengesticht dreigen te veranderen. U bent verscheidene malen bij ons geweest en U kent de koude, kalme sfeer, die er bij ons placht te heersen. Welnu, sedert enkele dagen is dit veranderd. Er gebeuren hier dingen, sir, die

wij niet kunnen verklaren en het schijnt, dat Scotland Yard voor het eerst sedert haar oprichting machteloos staat.

— Wat is dat dan wel, inspecteur? vroeg John Templar met stijgende nieuwsgierigheid. Vertel dan toch iets concreets.

— Goed dan, vervolgde de politiemann. Tien dagen geleden, sir, werd het lijk van Sir Abraham Cross, de bekende atoomgeleerde, op straat aangetroffen. Overleden aan een hartverlamming was het oordeel van onze doktoren. Drie dagen later stierf Professor William Parson op even geheimzinnige manier en werd zijn ontzielde lichaam ergens in Londen gevonden. Precies vier dagen geleden bracht men het lijk van Sir Walter Camberwell, de wereldbekende chemicus bij ons binnen, en vanmorgen stonden we voor het lijk van Dr. Robert Enfield. Vier geleerden met een wereldreputatie, Sir Neville, vier geleerden, die volgens dokter's oordeel aan een hartverlamming op straat stierven, vier geleerden, die op dezelfde geheimzinnige wijze het leven lieten. Hoofdinspecteur Slowgate is van oordeel, dat er hier sprake is van moord en ik geloof wel, dat ik genoodzaakt ben zijn mening te delen, sir.

— En wat is eigenlijk het doel van Uw bezok, inspecteur? vroeg Templar.

— Ik had U willen verzoeken, sir Neville, indien het u geen ongerief veroorzaakt, met mij samen te werken. Ik ken Uw capaciteiten, ik weet, dat U zich niet laat afschrikken door de meest geslepen en omvangrijkste bende en ik ben er van overtuigd, dat U en ik samen een oplossing zullen weten te vinden voor dit mysterie.

— Wat bent U bereid te betalen, inspecteur Marlowe? luidde Templar's ontzuhterende vraag.

— Betalen, sir? Ikke.... eh.... ik doe een beroep op ons gentleman-agreement, luidde het abrupte antwoord.

— Heel slim bedacht, Marlowe, werkelijk heel slim. Maar, zoals U zich zult kunnen indenken zit ik hier op hoge kosten, het Ministerie van Financiën laat me geen ogenblik met rust, en ik ben dus verplicht een zekere geldelijke vergoeding te eisen.

— Wel, sir, daaraan had ik niet gedacht. Ik was van mening, sir, dat U welgesteld genoeg was om.... eh.... niet verplicht te zijn een paar pond van Scotland Yard te accepteren. Ik.... eh....

— Ik heb geen paar pond nodig, inspecteur. En indien ik op Uw voorstel inga, kan ik U wel verzekeren, dat er geen overheidsin-

stelling in geheel Engeland bij machte zou zijn mijn werkzaamheden in een dergelijke zaak te financieren. Maar, goed, U doet een beroep op ons „gentleman-agreement.... accoord.... ik ben bereid op deze voet tot overeenstemming te komen. Ik verleen U alle hulp, die nodig mocht blijken bij het oplossen van de zaak, die momenteel Uw zenuwen in gevaar schijnt te brengen, maar U, inspecteur Marlowe, zult genoodzaakt zijn aan het andere eind van dit „gentleman-agreement“ te trekken, met andere woorden: U waarborgt mij algehele bewegingsvrijheid. Meer verlang ik niet.

Inspecteur Marlowe zat enkele ogenblikken zwijgend in zijn stoel en scheen ten prooi aan een hevige strijd tussen zichzelf en zijn Alter Ego. Ten slotte richtte hij zijn blikken op de Grote Onbekende en zei:

— Allright, Sir Neville, ik neem Uw voorwaarde aan. Kan ik dan vanaf dit ogenblik op Uw algehele hulp rekenen?

— Ja, op onze algehele hulp en steun, inspecteur.

— Maar, John, kwam Ophelia tussen beiden, wij hadden juist met Kerstmis een....

— Een huwelijk is niet zo belangrijk als het leven van grote geleerden, Ophelia, orakelde de avonturier, terwijl hij Maryse een knipoogje gaf.

— Ik stel voor, inspecteur, dat U onmiddellijk met de verschillende bijzonderheden over de brug komt.

HOOFDSTUK III.

Waarin John Templar naar een knikkend Kerstmannetje kijkt en met zijn vrienden zandhappertje gaat spelen.

John Templar liep kalm door de drukke straten van het Londense West-End en bleef zo nu en dan even stilstaan voor een etalage, die op kleurrijke wijze herinnerde aan het naderende Kerstfeest. Kleine en ook grotere kinderen stonden met koude neuzen tegen de ruif gedrukt en besloegen haar met hun warme adem. In de uitstalkast stond een kunstig opgetooide boom, met engeltjes, sterren, broze klokjes en engelenhaar versierd, en vlak er naast een vriendelijk knikkend kerstmannetje met hagelwitte baard. Wanneer men goed luisterde hoorde men zelfs het zoemen van het kleine electromotortje, dat de knikkende beweging van het hoofd veroorzaakte.

John Templar liep weer door, met een glim-

lach om zijn lippen. Dacht hij soms aan de wagen, dat hij zelf met zijn neus tegen de ruit van een verlichte etalage had gestaan, verdoofd door de adembenemende aanblik van al dat moois? Mogelijk, maar zeer onwaarschijnlijk. Want zijn gezicht stond inmiddels al weer strak toen hij linksaf sloeg naar de rivier.

Even later ging hij door het ijzeren hek van Scotland Yard naar binnen en liet zich bij de wachtcommandant aanmelden. Hij had een afspraak met Inspecteur Marlowe.

De inspecteur ontving hem met onderscheid, vriendelijk en voorkomend. Templar nam plaats in de krakende armstoel, die in het stijlloze vertrek het meest soliede meubel scheen en plaatste de toppen van zijn vingers tegen elkaar.

— Nieuws sinds gisteravond, inspecteur? vroeg hij.

— No, sir, antwoordde Marlowe. Niets. Deze affaire begint danig op mijn zenuwen te werken. Hoofdinspecteur Slowgate lijkt wel een briesende leeuw als ik zijn vragen steeds maar weer negatief moet beantwoorden. Ik hoop werkelijk, sir, dat U er in zult slagen een beetje licht in dit mysterie te brengen.

— Zeg eens, inspecteur, begon Templar. Die lijken van die vier geleerden, wat is daarmee gebeurd?

— Wel, sir, de eerste drie zijn reeds begraven nadat er verscheidene autopsies hadden plaats gehad. Het lijk van Dr. Robert Enfield zal waarschijnlijk vanmiddag vrijgegeven worden, sir. Het komt dan ter beschikking van de nabestaanden en zal ook wel begraven worden.

— Hebt U de rapporten over die autopsies hier, Marlowe?

— Yes, sir. Hier hebt U ze.

Templar nam de papieren aan en doorliep vluchtig de inhoud. Dan gaf hij ze weer aan de inspecteur terug en zei:

— Hartverlamming luidt de doodsoorzaak. En hoofdinspecteur Slowgate zowel als U zijn van mening, dat het moord is. Bij alle vier de geleerden. Waarop berust jullie oordeel?

Wel, sir Neville, eh... ziet U... hoofdinspecteur Slowgate vond de hele affaire vanaf het begin reeds verdacht. Dat wil zeggen na de dood van professor William Parson.

— Dat was het tweede geval, niet waar?

— Yes, sir. Bij beiden luidde het oordeel van de geneesheren hartverlamming en beide keren betrof het een geleerde. U zult dus kunnen begrijpen, dat de mening van hoofdinspecteur Slowgate voedsel kreeg bij het

vierde geval, de dood van Dr. Enfield.

— Ja, inderdaad. Zeg eens, inspecteur, weet Slowgate iets af van Uw poging om mij er toe te bewegen aan het onderzoek deel te nemen?

— Neen, sir, hemel neen. Ik denk, dat de hoofdinspecteur me zou vermoorden om het maar eens sterk uit te drukken. Hij mag het absoluut niet weten, sir.

— Maar U bent zich er van bewust, dat ik algehele vrijheid van beweging en handeling moet hebben, indien ik ten minste een kans van slagen wil hebben. Om te beginnen heb ik een vergunning nodig om de drie reeds ter aarde bestelde lijken op te graven. Ik wens zelf een autopsie te verrichten.

— Maar, sir Neville, de familie van de slachtoffers zal daarin gekend moeten worden. Ik kan hier geen beslissing nemen.

— Het gaat er niet zo zeer om, dat ik een schriftelijke vergunning van U wil hebben als wel een mondelinge bevestiging, dat U met dit plan accoord gaat. We zullen iemand van het kerkhof-personeel in vetrouwen moeten nemen en ik zorg dan wel voor de rest. Ik laat vannacht het lijk van.. eh... wie werd het laatste begraven?

— Dat was Sir William Camberwell, sir. Hij ligt begraven op het kerkhof van Barnet aan de Great North Road. Een mijl of vijftien hier vandaan, sir.

— Uitstekend. Dan graven we vanavond het lijk van Sir William Camberwell op, nemen het mee naar mijn huis, waar ik het in mijn laboratorium zal onderzoeken. Ik verwacht daar veel van, Inspecteur Marlowe, het is dus zaak, dat deze onderneming slaagt.

— Maar... eh... moet ik U daarbij behulpzaam zijn?

— Behulpzaam zijn is het woord niet. U hoeft niets te doen, maar ik stel het op prijs, dat U er bij tegenwoordig bent. Ten slotte ben ik een soort illegaal medewerker en ik voel er niets voor om ten gevolge van een zo licht vergrijp in de gevangenis van Dartmoor terecht te komen. Ik zal U helpen, maar alle risico is voor U. Afgesproken?

— Allright, sir. Gaan wij samen?

— Neen, ik denk, dat ik mijn vriend Mr. Houston en James, mijn bediende mee zal nemen. Ik zou zeggen, inspecteur, komt U vanavond om ongeveer een uur of tien, half elf naar mijn huis. We zullen dan in mijn wagen naar Barnet rijden. A propos, dat lijk van Robert Enfield zou ik ook wel graag eens willen onderzoeken. Wordt het vanmiddag vrij gegeven?

— Mogelijk wel, sir. En daarna zullen we het naar het huis van zijn oom in Kentish Town vervoeren.

— U zoudt het dan bij mijn huis op St. James Square kunnen laten afleveren, waar ik het een paar uurtjes kan onderzoeken. Daarna kan het naar Kentish Town gebracht worden.

— Dat is gemakkelijker te schikken dan het opgraven van het lijk van Sir William, sir.

— Maar het is niet minder belangrijk, inspecteur. Goed dan, vanavond tegen een uur of half elf. Tot ziens, inspecteur. Succes!

Templar was opgestaan en had snel de kamer van inspecteur Marlowe verlaten.

De politiemans bleef roerloos achter zijn bureau zitten en dacht na over de woorden van de Grote Avonturier, die zojuist voor hem had gezeten. Op klandestiene wijze een lijk opgraven was om de dooie dood geen lolletje. Niet alleen, dat het een zeer strafbaar feit was, maar bovendien moest hij zich zelf bekennen, dat hij het nogal tamelijk griezelig vond ook. Was hij nu inspecteur van Scotland Yard of doodgraver? Enfin, hij had A gezegd door Templar's hulp in te roepen en dus moest hij ook B zeggen.

* * *

Het was ongeveer vijf uur in de namiddag, kort nadat de duisternis over Londen was neergedaald, dat een viertal agenten van politie een zwart gelakte doodkist uit een donkere overvalwagen tilden en haar het statige huis aan St. James aan de achterzijde binnendroegen. De mannen brachten de kist op aanwijzing van de Grote Avonturier zelf naar het laboratorium en verdwenen weer zwijgend om met de overvalwagen naar Scotland Yard terug te keren.

Met behulp van James werd de deksel van de kist genomen en het lichaam van wijlen Dr. Robert Enfield op de met een laken bedekte experimenteertafel gelegd, waarna de reus zwijgend verdween, de deur achter zich dicht trekkend.

Gedurende enkele ogenblikken stond John Templar, gekleed in een witte jas, roerloos voor de tafel, die helder verlicht werd door een scherpe lamp met reflector, welke aan het plafond hing. Minuten lang keek hij naar de beschaafde trekken van het strakke, lijkwitte gelaat, naar de blanke huid, die koud en ijzig aanvoelde en trok dan met een snelle beweging van de vingers één der oogleden om-

hoog. Het linker oog keek hem star en wezenloos aan.

John Templar trok een paar gummie handschoenen aan, bond zich een ontsmettingsdoek voor de mond en plaatste de beide knopjes van de stethoscoop in zijn oren waarna hij de nikkelen knop van het instrument, die met de knopjes in zijn oren door rubber slangetjes waren verbonden op de borst drukte ter hoogte van het hart. Lange tijd onderzocht hij op deze wijze het lichaam, aandachtig luisterend naar eventuele geluiden in het inwendig organisme. Deze auscultatie was echter zonder succes: niet het minste geluid, dat op een vaag levensteken kon duiden, was waarneembaar en Templar herhaalde de auscultatie thans met het percussiehamertje. Doch ook deze poging bleef vergeefs.

De grote avonturier, die tevens een uiterst kundig medicus en ingenieur was, vertoefde uren achtereens in het stille laboratorium, waar slechts het geluid van het klikkend staal der instrumenten te horen viel. Hij nam een bloedproef van het lijk, onderzocht het plasma onder de microscoop, diende het dode lichaam enkele injecties toe en boog zich dan opnieuw over de microscoop. Minutenlang turend door het kleine glaasje, zoekend naar iets, dat de doodsoorzaak zou kunnen vaststellen en de theorie van de politiedoktoren omverwerpen. Van hartverlamming was geen sprake. Dit had het nauwkeurige onderzoek van de avonturier reeds onomstotelijk bewezen en na enkele uren verkeerde hij zelfs in een stadium, waarin hij met recht begon te twifelen aan een doodsoorzaak.

Het was klokslag tien uur toen Templar zijn jas en handschoenen uittrok en het licht in het laboratorium doofde. Nauwelijks had hij de deur achter zich dichtgetrokken of hij stak een cigaret op en liep langzaam door de half duistere gang, die het bijgebouw met zijn eigenlijke woning verbond. Diep in gedachten verzonken ging hij de ruime hall door en de salon binnen waar zijn vrienden met grote nieuwsgierigheid op zijn terugkeer zaten te wachten. Ook inspecteur Marlowe bleek zojuist te zijn gearriveerd en had reeds naar het laboratorium willen gaan, doch was door James op beleefde wijze tegengehouden.

Templar begroette de inspecteur met een vriendelijk knikje en nam plaats in zijn fauteuil naast het haardvuur. Gedurende enkele ogenblikken keek hij de kring van aanwezigen rond, accepteerde een glas whiskey, dat Maryse voor hem had ingeschonken en richt-

te dan zijn blikken op de inspecteur.

— En, sir? Hebt U iets nieuws kunnen ontdekken? vroeg Marlowe.

Templar dronk zijn glas achter elkaar leeg en gaf het aan Maryse terug, kennelijk met de bedoeling het nogmaals te laten vullen.

— Ja, antwoordde hij met een zucht. Ik heb inderdaad iets nieuws kunnen ontdekken.

— Omtrent de doodsoorzaak, sir? Is het geen hartverlamming volgens Uw oordeel?

— Neen, Marlowe. Er is geen ogenblik sprake geweest van een hartverlamming. U moet namelijk weten, dat die theorie onmiddellijk wordt opgeworpen wanneer een medicus met betrekking tot een doodsoorzaak met zijn handen in het haar staat. Hartverlamming is namelijk een verschijnsel, wat haast niet te controleren is.

— Wat was dan volgens U de doodsoorzaak? vroeg Marlowe verbaasd.

— Inspecteur Marlowe en jullie allemaal, die hier aanwezig bent, het zou me niets verwonderen wanneer jullie zo dadelijk medelijden met me zullen krijgen en waarschijnlijk van mening zult zijn, dat ik mijn verstand kwijt ben. Maar wat ik in deze laatste vijf uur, die ik bij het lichaam van Dr. Enfield heb doorgebracht, ontdekt heb, is even fantastisch als waar. Dr. Robert Enfield, die gistermorgen dood op Scotland Yard werd afgeleverd... is niet dood. Hij leeft... hij is nooit dood geweest....

Er viel een angstige spanning in de ruime salon, waar slechts het tikken van de klok en het knapperen van het haardvuur de stilte verbrak. Vijf paar ogen waren gericht op de man, die deze gedurfde bewering had geuit en het begon er op te lijken, dat men werkelijk medelijden met Templar begon te krijgen. Inspecteur Marlowe scheen nog het minst verslagen te zijn en voorzichtig vroeg hij:

— Bedoelt U, Sir Neville, dat Robert Enfield nooit gestorven is.. dat hij echt leeft.. zoals U en ik?

— Robert Enfield leeft, inspecteur Marlowe, Misschien niet precies op de wijze zoals wij dit doen, maar zijn ziel heeft het lichaam geen ogenblik verlaten, zijn bloedsomloop heeft geen moment stilgestaan. Ik zal trachten het jullie te verklaren. Het betreft hier een geval van schijndood, een toestand van ongevoeligheid en onbeweeglijkheid, die de schijn wekt, dat iemand dood is. Dergelijke gevallen kunnen voorkomen bij drenkelingen, bij gewonden na een zeer groot bloedverlies en als gevolg van bepaalde vergiftigingen. In het geval van Dr. Enfield is ook

sprake van vergiftiging. Slechts een zeer nauwkeurig medisch onderzoek kan schijndood dan wel overlijden met zekerheid vaststellen. Om het onderhavige geval iets duidelijker aan jullie uit te leggen ben ik genoodzaakt wat dieper op de wetenschappelijke zijde van dit verschijnsel in te gaan. Laat ik dan beginnen te verklaren, dat de dood niets gemeen heeft met het voorwerp van zijn legenden, die hem typeren als onvergelijklijk, totalitair, onmiddellijk en onvermijdelijk. Evenals het levende wezen zich langzaam opbouwt uit een steeds toenemende hoeveelheid levende cellen, zo wordt deze enorme menigte van cellen ook slechts geleidelijk en heel langzaam door de dood bereikt, waardoor het mechanisme van het hart niet langer wordt gevoed en de dienst dus weigert. De dood staat gelijk met de demobilisatie van een groot leger, dat in volle strijd is geweest. Deze demobilisatie geschiedt langzaam, en in onderdelen, een leger wordt niet ineens ontbonden. Zo is het ook met het menselijk organisme. Wanneer het besluit van de eindbestemming vaststaat, dan is de strijd gestreden en deze soort van weefsel- of organismendemobilisatie geschiedt in onderdelen... Wij kunnen dus rustig zeggen, dat wij allen gedurende enkele uren of enkele dagen levend begraven zullen zijn, tenzij we gecremeerd worden. Wat wij de dood plachten te noemen is niet gelijkwaardig aan de absolute stilstand van het hart en heeft dus geen absolute onmogelijkheid van wedergeboorte tot gevolg. De werkelijkheid van de schijndood verklaart de zonder uitwendige oorzaak ontstane herlevingen, die door alle tijden diegenen schrik aangejaagd hebben, die er van getuigen zijn geweest. Er is echter één manier — nog zeer onbekend en weinig toegepast — die leven en dood duidelijk vaststelt. Deze manier heb ik toegepast. Het betreft hier een injectie in de bloedaderen met Fluoresceïne een chinonkleurstof, met groene, niet kleur-echte fluor-escentie, dat onmiddellijk het bindvlies van een levende geel kleurt, terwijl het op het bindvlies van een dode zonder effect blijft. Nadat ik lange tijd niets had kunnen ontdekken, dat op een theoretisch verklaarbare doodsoorzaak wees, paste ik deze proefneming toe en na geruime tijd kleurde zich het bindvlies van Dr. Robert Enfield geel. Ik nam een nieuwe proef met esychoïne. Een druppeltje van deze vloeistof stolt onmiddellijk zodra het in het bloed komt en kan dus met X-stralen gevolgd worden. Het bleek, dat de gestolte druppel esychoïne, die ik in

de onderarm inspoort in een tijd van twintig minuten een afstand van twaalf centimeter had afgelegd, waaruit onomstotelijk is komen vast te staan, dat de bloedsomloop van Dr. Enfield werkt, weliswaar uitèrst langzaam, doch vlug genoeg om het leven te handhaven. Ik ben er van overtuigd, dat Dr. Enfield opzettelijk in een toestand van schijndood is gebracht door middel van een injectie met een bepaald serum, waarvan het bestaan mij onbekend is, waardoor alle levensgeesten ongeschijnlijk uittraden. Maar ik blijf bij mijn bewering, dat Dr. Enfield leeft en ik zal trachten een tegengif te vinden waardoor ik hem uit deze toestand van verdooving zal kunnen doen geraken.

— Maar wat kan de bedoeling hiervan zijn, Sir Neville? vroeg Inspecteur Marlowe.

— Als ik dat wist, antwoordde de Grote Avonturier, dan had U mijn hulp waarschijnlijk niet langer nodig. In ieder geval ben ik er van overtuigd dat jullie drie geleerden levend hebt laten begraven: Sir Abraham Cross, professor William Parson en Sir Walter Camberwell, terwijl Dr. Robert Enfield op het punt stond dezelfde weg te gaan. Hij mag in ieder geval van geluk spreken, inspecteur, dat U me net bijtijds bent komen waarschuwen om het zo maar eens uit te drukken. U moet die oom van Enfield in Kentish Town maar opbellen om hem te zeggen, dat het lijk nog niet vrijgegeven is.

— Maar U kunt het lichaam van Enfield niet te lang hier houden, Sir Neville; zei Marlowe, die zich enigszins onrustig begon te voelen wanneer hij dacht aan het gezicht van hoofdinspecteur Slowgate.

— Ik hoop, dat Enfield morgen uit eigen beweging mijn huis zal kunnen verlaten, inspecteur. En zullen we nu op weg gaan naar Barnet om het lijk van Sir William Camberwell op te graven? Ik heb zo'n vaag vermoeden, dat die arme kerel naar adem ligt te snakken.

— Bedoelt U werkelijk, dat hij evenmin dood zou zijn?

— Daar ben ik vast van overtuigd. Tenzij hij in de grond gestikt is, hetgeen evenzeer goed mogelijk zou kunnen zijn met Sir Abraham Cross en William Parson. Maar kom, laten we nu maar gaan. Maryse en Ophelia blijven thuis en Charles en James komen met ons mee. Heb je al het materiaal reeds in de wagen gelegd, James?

— Ja, mylord, antwoordde de reus. Alles is gereed.

— Zeg, John, viel Maryse hem in de rede,

ik voel er verduiveld weinig voor om alleen met Ophelia en die... eh... dat... mens daar in je laboratorium in huis te blijven. Kunnen we niet met jullie meegaan?

— Neen, dat gaat niet, kindlief. Vrouwen zouden ons bij deze werkzaamheden alleen maar in de weg lopen.

— En ik voel er ook niets voor om thuis te blijven, kwam Ophelia haar vriendin thans te hulp.

— Dan gaan jullie maar een paar uur uit. Er zijn clubs genoeg waar je afleiding kunt zoeken.

— Goed, antwoordde Maryse. Wij gaan samen uit, terwijl jullie lijken gaan opgraven. Ik zal wel eens opbellen of jullie weer thuis bent. Ga je mee, Ophelia?

De beide vrouwen verlieten de kamer en kort daarop stonden ook de vier mannen op. James sloot de deur af en volgde de anderen naar de donker gelakte sedan, die voor het huis geparkeerd stond en waar Templar zelf achter het stuur had plaats genomen. Marlowe zat naast hem en Charles en James achterin.

Langzaam, gehinderd door de dikke mist, reed de limousine door de stille straten van Londen in Noordelijke richting en toen men eindelijk het dorpje Barnet bereikt had en Templar de wagen even liet stoppen om met Marlowe overleg te plegen bleek het, dat men voor de afstand van ongeveer vijftien mijlen precies anderhalf uur nodig had gehad.

— We staan hier op de Great North Road, inspecteur, zei Templar. Waar ligt dat kerkhof?

— We moeten nog iets verder, sir. Het kerkhof ligt aan de andere kant van het dorp, vlak naast de kerk. Rijdt U maar langzaam door ik zal wel zeggen als we er vlak bij zijn.

Templar zette de wagen weer in beweging en reed langzaam over de brede verkeersweg door het dorpje, dat geheel aan het oog was onttrokken door de grijze nevel, die nu reeds bijna een week het Britse eiland terroriseerde.

Na een kwartier ongeveer liet inspecteur Marlowe stoppen.

— We moeten hier maar uitstappen, heren, zei hij. De kerk staat ongeveer honderd meter verderop.

— Hoe weet U dat zo precies? vroeg Templar.

— Wel, sir, we passeerden zojuist dat houten bruggetje en ik herinner me dat de kerk er vlak bij staat.

De vier mannen stapten uit en liepen voor-

zichtig in de door Marlowe aangeduide richting. Hun weg nog even verlicht door de sterke koplampen van de wagen, die waren blijven branden, doch weldra bevonden zij zich in een Egyptische duisternis, die de inspecteur echter niet scheen te kunnen beletten kalm zijn weg te gaan. Het was volmaakt stil in de omgeving. Slechts de gedempte voetstappen op het wegdek en het kletteren van de spaden, welke James op de schouders gelegd had, verstoorden de stilte.

Na enkele minuten gelopen te hebben bleef Marlowe staan en zei:

— We moeten hier dit hek door, langs de kerk naar achteren. Daar staat het huis van de kerkhof-opzichter. Past U op voor de struiken die tegen de kerk aan staan. Blijft U maar vlak achter me.

— Het lijkt wel, of U hier al eerder geweest bent, Marlowe, merkte Templar op.

— Ja, dat is ook zo, sir. Ik ben hier vanmorgen heen gegaan om de omgeving eens te verkennen. Het was toen niet zo mistig en mijn ervaringen vanmorgen opgedaan, komen me nu goed van pas, sir.

Marlowe liep zwijgend verder door de tuin, die het kerkgebouw omgaf, op de voet gevolgd door Templar en diens vrienden. Het was stikdonker en een koude, scherpe wind woei hen over het vlakke landschap in het gelaat.

— Bent U van plan de opzichter van ons plan op de hoogte te stellen, inspecteur? vroeg Templar andermaal.

— Neen, sir. Het lijkt me beter dit niet te doen. Daarom heb ik vanmorgen het terrein verkend en uitgevist, waar Sir William begraven ligt. Het is nogal tamelijk vooraan, sir.

Bij het huisje van de kerkhof-opzichter scheen licht door de vensters naar buiten en voorzichtig, zonder het grint onder hun schoenen al te luid te laten knerpen, slopen ze langs de woning, gebukt om niet in de lichtstraal te geraken, met ingehouden adem en zo snel mogelijk.

Weldra bereikte men de eerste graffomben. Eenvoudige marmeren platen, die loodrecht uit de grond omhoogstaken.

Marlowe bleef staan om zich te oriënteren, bukte zich voor één der grafstenen en knipte even een zaklantaarn aan. In het licht, dat hij met zijn hand beschermde, las hij het opschrift op de steen en maakte een brommend geluid.

— We moeten nog wat meer naar links, sir. Daar is een smal laantje.

Hij liep weer voorop, langzaam, schuifelend, maar zeker van zijn zaak. In het laantje scheen het nog donkerder te zijn en er hing een muffe lucht van rottende bladeren.

— Staat er niet in de Bijbel, dat men de doden met rust moet laten, John? vroeg Charles plotseling.

Ondanks de ernst van de zaak kon John niet nalaten te lachen.

— Charley, Charly, hoe kom je aan die Zondagschoolwijsheid? Ik heb je verteld, dat ik de mening ben toegedaan, dat Sir William leeft. Ergo is er geen sprake van het storen van doden in hun eeuwige slaap.

— Hier moet het zijn, sprak plotseling inspecteur Marlowe, terwijl hij voor een horizontale tombe stil bleef staan en met behulp van zijn zaklantaarn de inscripties op het steen trachtte te lezen.

— ...Hier rust onze lieve man en vader Sir William Camberwell, mompelde Marlowe. Allright, sir, hier is het. We moeten voorzichtig die marmeren balken verwijderen, alsmede de plantjes en de bloemen en dan maar graven.

Dit geschiedde. Kransen en bloemen, reeds zo goed als verwelkt, en de pas aangebrachte beplantingen werden zorgvuldig verwijderd. Vervolgens lichtten Charles en James de marmeren balken van hun plaats en legden ze opzij, waarna James en John Templar — de één aan het „hoofdeinde” de ander aan het „voeteinde” — begonnen te scheppen.

Zwijgend werd het werk verricht, nauwkeurig en snel. Er ontstond een groeve en weldra werd het scheppen bemoeilijkt door de diepte. Marlowe had zijn lantaarn ontstoken en lichte bij. De warme adem der beide „grondwerkers” tekende zich af in de scherpe lichtstraal van de lamp. Plotseling stuitte James op iets hards.

— Ik geloof, dat ik beet heb, mylord, zei de reus gewichtig.

— Ja, ik ook, James, antwoordde Templar. We zitten op de kist met onze spaden. Laten we de aarde van de deksel afwerken en de kuil iets ruimer maken.

De aarde werd aan de beide uiteinden van de kist weggegraven en Charles liet een touw zakken waarin hij een grote lus had gemaakt. Met zijn spade schoof Templar de lus onder de kist door, terwijl James dit aan de andere kant deed.

— En nu trekken, jongens, commandeerde Templar.

De inspecteur en Charles trokken aan het touw en na enkele vergeefse pogingen kwam

de kist uit de grond los en rees langzaam omhoog. Templar en James hadden zich op de knieën laten zakken en vatten de onderkant van de kist beet en trokken haar op de rand van de kuil.

Gedurende enkele ogenblikken bleven de mannen staan en veegden zich het zweet van het voorhoofd. Het was geen gemakkelijk werkje geweest en de duisternis had hun arbeid aanzienlijk gehinderd. Maar veel tijd om te rusten gunde Templar zich niet. Hij had inmiddels een Engelse sleutel te voorschijn gehaald en begon de moeren van de kist los te draaien, terwijl de overige drie mannen zwijgend en ingespannen toekeken.

Het duurde lang, te lang naar hun zin, en niemand kon verhinderen, dat zij alle vier werden overvallen door een vreemd gevoel van onzekerheid. Het leek precies, alsof tientallen ogen vanachter het mistgordijn naar hun ontorende werkzaamheden keken, fonkelende ogen, die gevat waren in de holle kassen van benige doodshoofden.

Eindelijk had Templar de laatste moer losgedraaid en te zamen met James lichtte hij de eikenhouten deksel op.

Marlowe bukte zich en liet het schijnsel van zijn lamp in de kist vallen en op het zelfde ogenblik slaakte hij een uitroep van verbazing. Zijn hand woelde in de aarde, waarmede de kist gevuld was, en hij scheen van mening te zijn, dat Sir William Camberwell hem voor de mal hield.

— Sir Neville, riep hij uit, de kist... is... leeg... ik bedoel, zij is met aarde gevuld.

— Ja, antwoordde de Grote Avonturier, dat zie ik ook. Het lichaam van Sir William Camberwell, dat volgens mijn theorie niet dood is, is verdwenen. Ik ben er van overtuigd, dat het welzeker hier werd begraven, doch nadien door vreemde handen verwijderd. U ook, inspecteur Marlowe?

— Ja, dat moet haast wel, sir.

— Maar wat kan dit te betekenen hebben, John? vroeg Charles.

— Deze ontdekking is van ontzettend groot belang voor de oplossing van het mysterie, Charles, antwoordde Templar. Zij geeft voedsel aan mijn theorie, die ik opbouwde na ontdekt te hebben, dat Dr. Robert Enfield niet werkelijk dood was.

— Bedoelt U, dat U denkt te weten waarom die vier mannen verm.... eh.... nu ja, ik zal maar zeggen, vermoord werden?

— Gedeeltelijk, inspecteur, antwoordde Templar. De persoon of personen die voor deze schijnmoorden aansprakelijk zijn, had-

den er allen belang bij een aantal geleerden voor het oog van de wereld te doen overlijden, doch ze in werkelijkheid te laten leven. Hieruit concludeer ik, dat men deze geleerden wenst te gebruiken voor het verrichten van ongeoorloofde wetenschappelijke handelingen. Wat denkt U van deze theorie?

— Ja, nu U het zegt, lijkt me dat de enige steekhoudende verklaring, sir, antwoordde de inspecteur van politie. Maar wat voor handelingen kunnen dat zijn?

— Ja, zuchtte Templar, nu vraagt U me weer ineens te veel. Laten we ons gelukkig prijzen, dat we tenminste iets ontdekt hebben. Ik stel voor, dat we het lichaam van Enfield aan zijn oom in Tentish Town ter beschikking stellen om het op legale wijze te laten begraven. Het graf van Enfield zal dan voortdurend in het oog gehouden dienen te worden. En dat is een werkje voor Uw mannetjes, inspecteur.

— Zullen we het graf maar weer dichtgooien, John? vroeg Charles.

— Ja, er zal niets anders opzitten, Charley. We moeten het terrein achterlaten zoals we het aangetroffen hebben.

DE MEMOIRES VAN CASSANOVA

Historisch - Amoreus - Pikant

De eerste complete Nederlandse vertaling van het in het buitenland veel besproken en slechts ten dele verfilmd boekwerk, overtréft alles op dit gebied. Verschijnt wekelijks in een aflevering van 32 pagina's, totaal vormend 8 flinke boekdelen in linnen band. Iedere aflevering is geïllustreerd met prachtige stijlvolle tekeningen. Indien niet bij Uw boekhandel verkrijgbaar, zendt dan een postwissel á f 4.50 en U ontvangt de eerste 10 te verschijnen afleveringen franco thuis per post.

Prijs losse verkoop 55 ct.

Uitgeverij Jedes - Rokin 174 - Amsterdam

Waarin lijken er zonderlinge gewoonten op na schijnen te houden en de romantiek andermaal gelegenheid krijgt zich op de voorgrond te dringen.

Sir William Camberwell, de vermaarde chemicus met wereldreputatie, winnaar van een Nobel-prijs, opende langzaam de ogen en staarde enkele ogenblikken naar het geschilderde plafond van de kamer, waarin hij zich — op een divan gelegen — bevond. Zijn blikken volgden de grille lijnen van het schilderwerk en na zijn concentratievermogen tot uiterste inspanning te hebben aangezet ontdekte hij op het plafond de vormen van Chinese danseressen, die — gekleed in kleurrijke, zijden gewaden — hun slanke lichamen in sierlijke bochten kronkelden en vanonder hun half-neergelaten wenkbrauwen naar de in hun midden op de grond gezeten mandarijn keken, die pijnzend, schijnbaar onbewogen aan zijn snorharen trok.

De geleerde draaide zijn hoofd iets naar rechts en liet zijn blikken langs de gedrapeerde wanden van het vertrek omlaagglijden tot ze bleven rusten op een man, die in half-liggende houding op een andere divan gezeten was, verdiept in de lectuur van een krant. Sir Walter Camberwell, die zich zijn omgeving niet kon herinneren en zijn hersens pijnigde met de vraag wat er met hem gebeurd was, waarom hij hier, in dit vreemde, mystieke vertrek op een divan lag en waar hij de man, die tegenover hem op een divan zat, eerder gezien had, kneep de ogen iets dicht en bestudeerde aandachtig het profiel van zijn kamergenoot. Ja, hij had die man toch al eens ergens gezien, maar waar? Het gezicht kwam hem zo bekend voor. Toen ontdekte hij, dat hij een walgelijke smaak in de mond had en hij slikte enkele malen om die smaak te verdrijven. Het lukte hem evenwel niet. Nogmaals keek hij naar de figuren op het plafond en richtte dan zijn blikken weer op de man, die een krant zat te lezen. Maar dat was . . .

— William, riep Sir Walter, . . . William. . . ben jij het?

De ander keek van zijn krant op en keek naar de man, die zijn naam had geroepen. Hij ging overeind zitten, sloeg de krant dicht en met zijn ellebogen steunend op zijn knie vouwde hij de handen.

— Ja, ik ben het Walter, antwoordde professor William Parson. Uitgeslapen?

Zijn stem klonk mat, zonder enig teken van belangstelling. Hij nam een pakje cigarettten van de divan en stak er één op, de lucifer achteloos op de grond laten vallend.

— Maar, William, hernam Sir Walter Camberwell, terwijl hij moeizaam overeind trachtte te komen. Waar zijn we hier, wat is er gebeurd, wat betekent dit alles?

William Parson, hoogleraar in de physica en mechanica aan de Londense Universiteit, lachte smalend en nipte de as van zijn sigaret op het rode tapijt, dat de vloer bedekte.

— Om dat te begrijpen heb je wel een paar dagen nodig, Walter, antwoordde hij dan. In ieder geval behoef je je nergens meer ongerust over te maken, want je vrouw en kinderen hebben je enkel dagen geleden op het kerkhof van Barnet begraven.

Hij lachte bij het uitspreken van deze woorden. Het was een akelige, vreemde lach, hol alsof hij uit een diepe echoput omhoogkwam.

— Begraven?? . . . in Barnet?? . . . mijn vrouw en kinderen. . . ., mompelde Sir Walter, terwijl zijn blikken weer naar het geschilderde plafond gleden.

— Maar. . . ., hernam hij.

— Stel maar geen vragen meer, Walter, zei William Parson. Je bent officieel dood. . . overleden aan een hartverlamming. Je werd Zaterdag j.l. dood op straat gevonden.

— Dood?? riep Sir Walter uit. Maar, William, je bent gek. . . .

— Neen, antwoordde Parson cynisch glimlachend. Ik ben niet gek, Walter. Ik ben ook dood. . . . officieel althans. Weet je nog van Sir Abraham Cross, die een dag of twaalf geleden dood op straat werd gevonden? In Lambeth? Hij overleed ten gevolge van een hartverlamming, hè? Wel, Sir Abraham is ook hier. Hij heeft op het ogenblik een conferentie met Dr. Cheng. . . .

— Dr. Cheng? Wie is dat?

— Och, één of andere Chinese geleerde, die ons een aardige poets heeft gebakken. Hij heeft ons op de een of andere manier in een toestand van volmaakte schijn dood weten te brengen en ons ergens op straat neer laten leggen. We werden begraven door onze snikkende familieleden en dezelfde avond werden we door een paar mannetjes van Dr. Cheng weer uit onze kist bevrijd en bracht Dr. Cheng ons weer tot leven. Vreemd, hè? Ja, dat vond ik ook, maar er valt niets aan te doen, Walter. Hier heb je de Daily Mail, er staat een aardig stukje in, over je dood en begrafenis. De minister van Onderwijs heeft een roerende speech afgestoken, Walter, en

je zoon Peter heeft bedankt voor de belangstelling. Vind je het niet leuk om eens een verslag van je eigen begrafenis te lezen?

Sir Walter Camberwell gaf geen antwoord. De volmaakte onverschilligheid, waaraan zijn vriend en collega ten prooi was getuigde van een eigenaardige reactie, een totale ommekeer in zijn gedachtengang. William Parson was altijd een zeer ernstig mens geweest, iemand, die een ingeboren afkeer had van ieder vleugje onverschilligheid. Maar wat William hem verteld had was niet te geloven. Hij stond van zijn divan op en raapte de krant van de grond. De datum wees 23 December 1948 aan.... 23 December.... dat wilde dus zeggen, dat er vijf dagen voorbijgegaan waren zonder dat hij zich hiervan iets kon herinneren. Hij las het artikeltje over zijn dood, zijn begrafenis, over het „grote verlies, dat zijn vroegtijdige en plotselinge dood voor de wetenschap betekende“, en over de grafrede van de Minister van Onderwijs.

— Zeg, Walter, begon William Parson opnieuw. Weet je wie ook dood is? Dr. Robert Enfield, de Directeur van het Aldwych Chemisch Laboratorium.

— Wat??? Robert Enfield??

— Ja, er staat een verslag over op de voorpagina. Hij zal vandaag of morgen ook wel hier opduiken. Het schijnt, dat die Dr. Cheng een verzameling van Britse geleerden heeft aangelegd.

Met de krant tussen zijn vingers wankelde Sir Walter Camberwell terug naar de divan en liet zich vallen. Hij sloot de ogen en probeerde deze nachtmerrie van zich af te schudden, hij wilde de waarheid omtrent deze geheimzinnige gebeurtenissen te weten komen.

Plotseling ging de deur van het vertrek open en trad een lange, magere Chinees het vertrek binnen. Sir Walter opende de ogen en keek half versuft naar de Oosterling, die gekleed was in een lange, groene zijden kimono en een rond kolotje op het langwerpige hoofd droeg.

— Wel, wel, Sir Walter, zei Dr. Cheng, bent U reeds tot het land der levenden teruggekeerd? Van harte welkom, Sir Walter. Mijn naam is Lee Mui Cheng.... Dr. Cheng.... U hebt Uw collega, professor Parson, zeker reeds gezien? Heeft hij U reeds iets verklapt van mijn experiment? Ik wilde U beiden uitnodigen het diner met mij en Sir Abraham Cross te gebruiken. Voelt U zich goed genoeg daarvoor, Sir Walter?

Sir Walter Camberwell knikte versuft en

even later volgde hij Dr. Cheng en William Parson door de deur naar buiten.

Op de terugweg naar Londen zat inspecteur Marlowe zich danig ongerust te maken over het feit, dat het lichaam van Dr. Robert Enfield niet voor overmorgen ter beschikking van zijn oom in Kentish gesteld kon worden, aangezien Templar diezelfde nacht nog met het lichaam wilde experimenteren om te trachten de levensgeesten terug te doen keren. En hij stak zijn bezorgdheid niet onder de bank waarop hij gezeten was.

— Ik zou graag willen, dat U mij toestond bij het experiment, dat U vannacht van plan bent uit te voeren, aanwezig te zijn, Sir Neville. U moet begrijpen, dat de verantwoordelijkheid, welke ik op mij genomen heb door het lichaam aan U af te staan, groter is dan ik menselijkerwijs gesproken kan dragen.

— Ik heb er geen bezwaar tegen, dat U er bij tegenwoordig bent, inspecteur, antwoorde Templar. Ik stel voor dat wij, zodra we thuis zijn een stevige whiskey nemen om al die kerkhofgeesten uit onze kleren te verdrijven en dan zullen we onmiddellijk naar mijn laboratorium gaan.

— Weet jij waar de vrouwen heen gegaan zijn, John? klonk Charles' stem achter uit de wagen.

— Ik heb er geen flauw idee van, kerel, en om je de waarheid te zeggen, interesseert het me geen steek. Ze wilden niet met een levend lijk onder één dak blijven en hebben de benen genomen om hun angst in de één of andere nachtclub weg te drinken.

Kort daarna hield de sedan stil voor het huis aan St. James Square en stapten Templar en zijn vrienden, gevolgd door inspecteur Marlowe uit en gingen het huis binnen.

Nadat de whiskey gedronken was verlieten Templar en Marlowe de salon, Charles en James met hun eigen gedachten achterlatend, om zich naar het laboratorium van de Grote Onbekende te begeven.

Templar ontsloot de deur met een sleutel, welke hij uit zijn zak had gehaald, knipte het licht aan en stapte achter de inspecteur naar binnen.

— Waar heeft U het lichaam, Sir Neville? vroeg Marlowe.

Templar duwde de deur achter zich dicht, draaide de sleutel aan de binnenkant om en kwam op de experimenteertafel toe, doch halverwege bleef hij aan de grond genageld

staan, zijn blikken strak op het smetteloze laken van de tafel gericht houdend.

— Waar kijkt U naar, sir? vroeg Marlowe.

— Het lichaam van Robert Enfield is verdwenen, inspecteur, luidde het antwoord. Er lag een metaalharde klank in de stem van de avonturier. Hij liep tot vlak voor de tafel en greep een klein, wit voorwerp, dat midden op het laken onder de felle lamp lag en bestudeerde het aandachtig. Het was een bloem, witter dan de blankste sneeuw, frisser dan de jongste roos.

— Dat lijkt wel een bloem, sir, veronderstelde Marlowe. Hoort die hier?

— Neen, inspecteur, die bloem hoort niet hier. Ik zag haar nooit te voren in deze kamer. Jaren geleden heb ik deze bloemen gezien, jaren geleden, in China, inspecteur.

— In China, sir?

— Ja, inspecteur, in China. Het is een Lotus-bloem, een tropische waterlelie. De Lotus is tevens de heilige bloem der Hindoes. Ik vraag me af...

Maar Templar sprak zijn gedachten niet uit. Hij liep naar de zware overgordijnen, die voor de tuindeuren hingen en schoof ze opzij. De deuren waren gesloten en er was geen spoor van braak te vinden. Ten overvloede onderzocht hij de kasten, doch het lichaam van Robert Enfield bleef spoorloos.

— Maar dan is het gestolen, sir, viel Marlowe woedend uit. Wat moet ik tegen Slowgate zeggen, sir? Dat betekent mijn ontslag.

— Kom, inspecteur, laten we ons hoofd koel houden. Je stopt een mensenlichaam niet in een holle kies en dus moet het terecht komen.

— Hebt U dan een idee waar het zijn kan?

— Ja, ik geloof, dat Robert Enfield zich op het ogenblik in gezelschap bevindt van zijn collega, Sir Walter Camberwell, wiens lichaam uit de doorkist, welke wij vanavond hebben opgegraven, bleek verdwenen te zijn. En ik ben er vast van overtuigd, dat Sir Abraham Cross en Professor William Parson zich daar eveneens zullen ophouden. Laat U in ieder geval de graven van Sir Abraham Cross en William Parson morgen openen, inspecteur.

Met de kleine, smetteloze lotus in zijn hand liep hij in gedachten het laboratorium rond, terwijl inspecteur Marlowe hem geïrriteerd nakeek.

— Maar hebt U er een idee van waar de plaats zou kunnen zijn? Ik bedoel waar die lijken of... die... eh... lichamen zich kunnen bevinden?

— Neen, inspecteur. Ik heb er geen flauwe notie van. Maar ik ben zo vrij om vast te stellen, dat we vanavond twee stappen in de goede richting hebben gedaan, ten eerste hebben we ontdekt, dat Robert Enfield leeft en dat Sir Walter eveneens leeft, gezien het feit, dat hij niet ligt waar hij als lijk behoorde te liggen. Ten tweede weten we ongeveer uit welke hoek de wind waait, inspecteur. Deze lotus, dit schone, nietige bloempje, kan een heel belangrijke wegwijzer voor ons zijn; het verklaart tevens waarom wij hier ogenschijnlijk voor raadselen, voor bovenwereldlijke verschijnselen worden geplaatst, verschijnselen, die veroorzaakt worden door iemand, welke over leven en dood schijnt te kunnen beschikken. Het is geen Engelsman, geen Europeaan, die achter dit mysterie zit, inspecteur. Het is een Oosterling, en als U het mij op de man vraagt, zou ik zeggen, dat die man een Chinees is.

Hij staaarde enkele ogenblikken naar de lotus in zijn hand en vervolgde dan:

— We maken vorderingen, inspecteur.

— Vorderingen, sir? Maar wie weet hoe lang het nog duurt voor we de hand op die Chinees kunnen leggen. En misschien krijgen we hem wel nooit te pakken. Een man, die over leven en dood schijnt te kunnen beschikken, lijkt me geen gewone zware jongen toe.

— Neen, dat is het zeker niet, inspecteur. We dienen er mee rekening te houden, dat we tegenover iemand staan, die begaafd is met een bovennatuurlijk verstand en in staat is ons nog onbekende natuurkrachten aan te wenden. Kom, zullen we naar de salon gaan, inspecteur. Ik geloof, dat U wel een straffe whiskey zult kunnen gebruiken.

De beide mannen verlieten het laboratorium en keerden naar de salon terug, waar Templar zijn beide vrienden van de spoorloze verdwijning van het lichaam van Robert Enfield op de hoogte stelde.

Maryse en Ophelia keerden tegen twee uur in de nacht naar huis terug en vijf minuten later verliet inspecteur Marlowe met een zwaar hoofd en een vreemd gevoel in zijn maag het huis aan St. James Square. De rust in de woning van de Grote Avonturier keerde langzaam terug. De beide vrouwen, Charles en James hadden hun slaapkamers opgezocht. John Templar zat nog in gedachten verzonken voor het langzaam uitdovende haardvuur en staaarde naar de verkoolde, nog gloeiende stukken hout. Boven op de schouw, tegen de elektrische klok stond de kleine, witte lotus, het naamkaartje van de man, die er zijn ge-

woonte van scheen te maken vermaarde geleerden voor dood te doen doorgaan om ze vervolgens uit hun toestand van schijndood op te wekken en ze voor God weet wat voor werkzaamheden te gebruiken.

Vaag klonk vanaf de rivier het loeien van de misthoorns tot hem door, hij hoorde het zachte gezoem van de electriche klok op de schouw en voelde de kilte van de buiten zwevende mist, die door de stenen muur de salon binnen gedreven scheen te worden.

Hij stak een cigaret op en vulde zich een glas whiskey met soda, waarna hij naar zijn fauteuil terugkeerde en een paar blokken hout op het vuur wierp.

Juist toen hij wilde gaan zitten, begon de telefoon te rinkelen. Templar bleef staan en nam een slok uit zijn glas. Dan plaatste hij het op het rooktafeltje en liep naar het toestel. Hij nam de hoorn van de haak en drukte hem tegen zijn oor.

— Ja? Hallo?

— Bent U het Sir Neville? vroeg een schrille, klankloze stem met een duidelijk waarneembaar buitenlands accent.

— Daar spreekt U mee, antwoordde Templar. Wie bent U?

— Mijn naam doet niets ter zake, Sir Neville, ging de klankloze stem voort. U zoudt hem toch niet herkennen. Was U erg verwonderd het lichaam van Sir Walter Camberwell niet in zijn kist op het kerkhof van Barnet aan te treffen? Was U verbaasd toen U bemerkte, dat Robert Enfield niet langer prijs scheen te stellen op Uw gastvrijheid?

— Wie bent U? riep Templar iets luider dan men van hem gewend was. En wat zijn Uw bedoelingen?

— Wat zijn de Uwe, Sir Neville? luidde de wedervraag. Bent U van plan door te gaan met het onderzoek waarin inspecteur Marlowe U heeft weten te betrekken? Ik zou dit niet doen, Sir Neville. U bent rijk, U geniet aardse welstand, waarom Uw leven riskeren? Ik heb U bewezen, dat ik niet toesta, dat men mijn plannen weerstreeft, en dat zult U ook in de toekomst ervaren, indien U niet zo verstandig mocht blijken Uw bemoeiingen te staken. Goede nacht, Sir Neville. Ik zal Robert Enfield Uw groeten overbrengen. Goede nacht....

— Hallo.... hallo.... hallo....

De geheimzinnige spreker had opgehangen en Templar legde de hoorn terug op het toestel. De oorlog was verklaard....

•••

Het was stil en warm in het kleine, vensterloze vertrek. Dr. Robert Enfield zat op een lage divan en steunde zijn hoofd in de handen. Hij probeerde zich te herinneren wat er met hem gebeurd was, waarom hij hier in een onbekend vertrek zat, afgesloten van de buitenwereld. Vaag zag hij het gezicht van een beeldschoon meisje — Mary — die hij kort geleden ontmoet had. Waar was zij en waarom hoorde hij niets meer van haar?

Geruime tijd — uren misschien — pijnigde hij zijn hersens met allerlei onoplosbare vragen en problemen. Soms stond hij op van de divan en begon het vertrek op en neer te lopen, greep de knop van de deur, die gesloten was en ging dan weer op de divan zitten.

Plotseling ging de deur open en trad een jonge vrouw naar binnen. De ogen van Dr. Enfield werden groter en zijn mond zakte iets open. Hij staarde gefascineerd naar het ranke gestalte, dat zwijgend op hem toe kwam en haar koude hand op zijn voorhoofd legde. In haar andere hand droeg ze een houten dienblad, waarop wat etenswaar stond en een klein theepotje met een kopje. Ze zette het blad op een tafeltje en bleef hem enkele ogenblikken aankijken.

— Hoe gaat het, Dr. Enfield? vroeg ze zachtjes.

Het geluid van haar harmonieuze, vibrerende stem deed hem even met de ogen knippen. Hij richtte het hoofd iets op en liet zijn blikken door het vertrek dwalen. Doch zij werden onmiddellijk weer naar het gedaante voor hem getrokken. Zijn geheugen scheen plotseling helderder te werken. Deze vrouw was Mary....

— Mary, riep hij uit terwijl hij van de divan opstond.

Met haar kleine hand dwong ze hem weer te gaan zitten.

— Kalm blijven, Dr. Enfield.... Mijn naam is niet Mary, maar Kuantcheh....

— Kuantcheh?... Kuantcheh?....

Hij herinnerde zich hoe hij met dit meisje gedineerd en gedanst had, hoe hij verliefd op haar was geworden en dat zij zijn gevoelens scheen te beantwoorden. Hij zag zich zitten in een rokerige kroeg ergens in East End. Buiten hing een zware mist en binnen was het heerlijk warm. Tegenover hem aan zijn tafeltje zat Mary.... Kuantcheh.... Ze waren door de mist naar binnen gedreven.... later had ze hem een vreemd huis binnengebracht.... haar vader.... Dr. Cheng.... die ogen.... groen.... groen....

Zijn blikken kruisten de hare. Hij zag de

gloed in haar groene ogen en eerst nu viel het hem op, dat ze gekleed was in een wijde, rode kimono van zachte zijde, dat haar kapsel anders opgemaakt was, dat ze hem geen Robert meer noemde maar Dr. Enfield.

— Mary, zei hij, wat is er met me gebeurd? Waarom zit ik hier, waarom noem je me geen Robert meer?

— Ik mag niet langer van je houden, Robert, fluisterde ze.

— Bedoel je, dat je nooit van me....

— Ik zei, dat ik niet langer van je mocht houden, Robert. Stel nu geen vragen meer, schik je in je lot en wees verstandig. Je behoeft je nergens ongerust over te maken, er dreigt geen gevaar voor je.... en bovendien zijn er vrienden of collega's van je in dit huis....

— Vrienden?.... Collega's?.... Wie dan in 's hemelsnaam?

— Sir Abraham Cross.... en professor William Parson.... en Sir Walter Camberwell....

— Cross???, herhaalde hij langzaam,.... Parson en Camberwell?.... Maar die zijn dood.. ze stierven alle drie kort na elkaar.. dat is niet mogelijk....

— Jij bent ook dood, Robert, antwoordde ze. Althans voor de wereld. Je zult je thans volkomen aan de wetenschap kunnen wijden, zonder te maken te hebben met wetten en conventies. Je zult je volkomen aan je roeping kunnen overgeven. Je zult kunnen werken,.... onder leiding van mijn vader....

— Je vader?.... Dr. Cheng?.... Maar die kerel is krankzinnig.... Oh, neem me niet kwalijk, Mary, ik vergat een ogenblik, dat hij je vader is. Maar ik ben....

— Zeg maar niets meer, Robert. Ik moet nu weer weg. Je zult vader wel anders gaan beoordelen, denk ik. Wees verstandig en maak het je niet onnodig moeilijk. Hier staat wat te eten.... het zal je goed doen, denk ik.

— Maar, Mary, houd je dan niet meer van me?

Hij stond voor haar en greep haar schouders vast. Zijn blikken boorden zich diep in haar groene ogen en het scheen, dat die gevaarlijke gloed uit dat diepe groen verdwenen was en plaats gemaakt had voor een tederere, vredige uitdrukking.

Plotseling draaide ze zich om en snelde de kamer uit, de deur achter zich dichttrekkend.

Geruime tijd stond hij aan de grond genageld, met stomheid geslagen. Hij luisterde naar Kuantcheh's snelle voetstappen in de gang, die langzaam wegstierven. Lusteloos

liet hij zich op de divan neervallen en dan merkte hij plotseling, dat hij niet gekleed was zoals hij dit gewend was. Hij droeg een zijden pantalon en dito blouse, beide van effen zwarte kleur. Hij had iets weg van een Chinese jongleur uit een theater. Waar waren in vredesnaam zijn kleren? Was hij werkelijk dood en bevond hij zich hier in de hemel? Of was het misschien de hel? Waarom was Mary — of Kuantcheh — eigenlijk zo plotseling van hem weggelopen en waarom.... Hij rees plotseling overeind en rende naar de deur. Zijn hand draaide de knop om en hij voelde, dat Kuantcheh vergeten had de sleutel om te draaien.

Voorzichtig trok hij de deur open en staarde door een kier de lange gang af. Er was niets te zien. Aan het plafond brandden een paar kleine lampjes, die een roodachtig licht verspreidden, maar verder was er niets bijzonders te bespeuren.

Dr. Robert Enfield voelde zijn bloed sneller stromen, zijn hersens werkten helder en het scheen zelfs, dat hij Kuantcheh's woorden met betrekking tot een eventueel gevaar, in twijfel trok.

Voorzichtig sloop hij de gang af en liep langs de smalle trap naar beneden. Een ogenblik bleef hij in de lange hall staan en herinnerde zich hier eerder geweest te zijn. Nog slechts enkele meters scheidden hem van de vrijheid. De straatdeur was gesloten, doch er stak een sleutel in het slot. Enkele meters nog....

Hij probeerde zijn zenuwen in bedwang te houden en sloop geruisloos verder. Zijn hand trok aan de grendel, met zijn andere hand draaide hij de sleutel om en dan zwenkte de deur langzaam open.

Een koude, vochtige luchtstroom kwam hem tegemoet. Hij liet de deur op een kier staan en daalde snel de stenen stoep af naar de smalle, verlaten straat.

Vrij, juichte hij in zich zelf. De vrijheid lag voor hem, rond hem, overal. Op zijn fel gekleurde pantoffels rende hij door de straat, sloeg een hoek om, en nog één. Hij scheen in zijn vreemde kledij geen aandacht te trekken in deze buurt. Hij kwam verscheidene andere Chinezen tegen, die hem echter zwijgend voorbijgingen. Als hij nu maar wist waar hij zich ongeveer bevond. Het moest ergens in East End zijn, China Town, maar waar?

Zonder verder bij dit probleem stil te staan rende hij door, straat in straat uit, weer een hoek om, en toen botste hij plotseling vrij onzacht tegen iemand op.

— Enfield, riep zijn tegenligger uit. Robert Enfield! Kom ga mee, schiet op!

De vreemde greep hem bij de arm en trok hem mee door de straat in de richting van een geparkeerde wagen, die ongeveer honderd meter verder op stond.

Enfield werd in de wagen geduwd en de ander nam naast hem achter het stuur plaats. De auto kwam onmiddellijk op gang, draaide de straat uit en reed even later in grote vaart over de Commercial Road in Westelijke richting.

Het scheen, dat Robert Enfield zich in ieder geval bewust was, dat het gevaar verdwenen was. Hij mocht zich dan wel naast een vreemde man in een snel rijdende auto bevinden, doch de man in kwestie bezorgde hem geen angst.

— Wie bent U eigenlijk? vroeg hij na enige tijd.

— Mijn naam is . . . eh . . . ik ben bekend onder de naam van Sir Neville, antwoordde Templar. Ik werk op het ogenblik samen met inspecteur Marlowe van Scotland Yard, die belast is met het onderzoek naar de geheimzinnige sterfgevallen der laatste dagen. U kunt zich waarschijnlijk niet herinneren, Dr. Enfield, dat U gisteren nog op de operatietafel in mijn laboratorium lag, wel?

— Neen, maar wat is er eigenlijk met me gebeurd?

— Dat hoort U later wel eens, antwoordde Templar. Eerst moeten we de man, die voor dit alles aansprakelijk is grijpen. Hoe kwam U daar op straat, Dr. Enfield?

Enfield deed het verhaal van zijn ontsnapping, doch moest tot zijn spijt bekennen, dat hij de naam van de straat, waarin het huis van Dr. Cheng staat, niet kende.

— Dat is verduiveld jammer, Dr. Enfield, antwoordde de avonturier. Maar, we zullen hem wel vinden, rekent U daar maar op. Ik zal U eerst naar mijn huis brengen en inspecteur Marlowe opbellen. U mag van geluk spreken dat ik toevalligerwijs in East End wat rondrentelde naar aanleiding van een telefoongesprek, dat ik gisteravond met die Dr. Cheng gehad heb. Ik weet zelf niet waarom ik het deed, maar iets dreef me naar China Town toe, Dr. Enfield. En, zoals U gezien hebt, was het niet vergeefs.

— Wanneer U die Dr. Cheng wilt laten arresteren, Sir Neville, dan mag U er wel rekening mee houden, dat U dit zo spoedig mogelijk laat doen. Want ik veronderstel dat hij, onmiddellijk nadat mijn ontvluchting bemerkte is, er wel vandoor zal gaan.

— Daarmede moeten we inderdaad rekening houden, Dr. Enfield, antwoordde de avonturier. Maar Uw ontvluchting kan even goed onmiddellijk als eerst na enkele uren ontdekt worden. Het gaat er nu maar om wat er in werkelijkheid gebeurt. Zo, hier zijn we er.

De wagen had voor het statige herenhuis aan St. James Square stilgehouden en de beide mannen gingen naar binnen, waar inspecteur Marlowe in de salon reeds met ongeduld op Templar zat te wachten.

— Neem me niet kwalijk, Sir Neville, . . . hè . . . wat . . . maar dat is Dr. Enfield . . . en wat draagt hij vreemde kleren? riep de politiemans uit.

— Dit is inderdaad Dr. Enfield, inspecteur. Wij liepen elkaar in China Town pardoos tegen het lijf. Maar dat zal hij U straks allemaal wel zelf vertellen. Wat is er eigenlijk van Uw dienst?

— Sir Neville, ik geloof, dat mijn zenuwen het beginnen te begeven. Vannacht heeft mijn vrouw getracht mij te vermoorden, sir, met een broodmes. Ze moet totaal gek geweest zijn, of in trance, of onder hypnose, ik weet het ook niet meer, maar het was verschrikkelijk. Ik werd plotseling wakker en merkte, dat mijn vrouw niet meer in bed lag. Ik keek op en zag een gedaante voor me staan, die zich over me heenboog. Ik sprong overeind, trok het licht aan en greep mijn revolver uit het nachtkastje. Toen zag ik, dat het mijn vrouw was, die met het broodmes in haar hand voor me stond. Ze had een eigenaardige, vreemde uitdrukking in haar ogen, die ik nog nooit eerder bij haar had waargenomen. Ze bleef doodstil staan en hield het mes opgeheven in haar hand. Slechts met de grootste moeite kon ik het bemachtigen en toen scheen de hypnose te zijn gebroken. Ze keek me verbaasd aan, vroeg wat ik deed, enfin allemaal van die onzin, die er op wees, dat ze zich niets herinnerde. Maar het gekke van het geval is, Sir Neville, dat er op haar nachtjapon een bloem gespeld was, precies zo'n bloem als U gisteren in Uw laboratorium vond.

— Een lotus? vroeg Templar.

— Ja, sir, een lotus. Kijk, hier hebt U hem. Templar nam de bloem aan en bekeek hem even. Dan gaf hij hem aan de inspecteur terug en zei:

— Dr. Cheng laat er geen gras over groeien, inspecteur.

Waarin een brandje wordt gestookt en kort daarop nog een brandje uitbreekt, terwijl enkele geleerden een nat pak halen.

De donker gelakte limousine van John Templar reed in snelle vaart langs de Theems-oever in de richting van East-End. De avonturier had zelf achter het stuur plaats genomen; Inspecteur Marlowe zat naast hem terwijl Charles, James en Dr. Enfield achterin gezeten waren. Hoewel het nauwelijks twee uur in de namiddag was begon de mist toch reeds weer op te komen. Zware nevelbanken kwamen vanover de hoge gebouwen aangedreven, stegen op vanuit het golvende water van de rivier en verspreidden zich over de wereldstad, die nu reeds meer dan een week gebukt ging onder deze hinderlijke gril van de natuur.

— Wat denkt U van de geestelijke toestand van Dr. Enfield? vroeg inspecteur Marlowe zachtjes aan Templar.

— Volkomen normaal, antwoordde de man achter het stuur zonder zijn blikken van de weg af te wenden. Ik geloof niet, dat zijn hersens ook maar een tiende procent zijn aangedaan.

— Denkt U dat hij in staat zal zijn ons het huis van Dr. Cheng te wijzen?

— Wanneer wij het geluk hebben de straat te vinden waarin het staat, zeer zeker. Maar dat is juist de vraag. U weet zelf wel, dat er in heel Londen geen wijk is waar zich zo ontzettend veel sloppen en stegen bevinden als in het East End. We zullen geluk moeten hebben, inspecteur.

Het gesprek stakte even terwijl de wagen langs de Tower draaide en St. George Street inschoot. In razende vaart ging het door de havenwijk, langs de Katharina Docks, dwars door Wapping in de richting van Limehouse, waar de rivier scherp naar rechts boog om bijna onmiddellijk weer naar het Noorden terug te draaien. Door deze grillige loop van de Theems had zich een soort schiereilandje gevormd, waarvan het zuidelijkste gedeelte Isle of Dogs (Hondeneiland) genaamd was. Naar deze uithoek stuurde Templar de wagen omdat hij haar daar Dr. Enfield enkele uren geleden had ontmoet.

Het loeien der misthoorns drong door tot in de auto, waar de vijf mannen in grote spanning zaten te wachten op het ogenblik,

dat Dr. Enfield een teken van herkenning zou geven. Templar stuurde de wagen het schiereilandje rond, de Manchester Road op en schoot dan plotseling een zijstraat in.

— Zo, Dr. Enfield, hier hebben we elkaar vanmorgen ontmoet. Ik zal nu snel alle straatjes en sloppen doorrijden. U moet dan maar zeggen, waar het is.

Op hetzelfde moment, dat de Grote Avonturier deze woorden geuit had, schoot een brandweerwagen met gierende sirenes langs hen heen en boog één der straatjes in.

Templar liet onmiddellijk de limousine draaien en vloog er achteraan. Vanuit een andere straat kwamen twee ladderwagens, die rakelings voor de zwarte sedan heenschoten en de brandweerwagen begonnen te volgen.

— Dat lijkt wel op groot alarm, mompelde inspecteur Marlowe.

— Als het hier brandt, dan brandt het goed, inspecteur, antwoordde Templar. Ik stel voor, dat we de brandweerwagens maar even volgen, want ik heb zo'n vaag vermoeden, dat Dr. Cheng zijn huis in brand heeft gestoken om sporen uit te wissen.

— Maar mijn collega's dan, riep Dr. Enfield uit. Die waren ook in dat huis!

— Hoe weet U dat, Dr. Enfield? vroeg inspecteur Marlowe. Daar hebt U straks niets van verteld.

— Ja.... eh.... ik heb ze niet gezien, maar het werd me verteld.

— Door wie?

— Door een.... eh.... een Chinese dame, die me wat te eten kwam brengen.

— Het begint interessant te worden, vond Templar. Ik weet niet....

— Hier, daar is het, riep Enfield plotseling uit. Het huis brandt.. het staat in lichte laaie.

De limousine was een nauwe, stille straat ingedraaid, die thans overbevolkt was. De loeiende sirenes van de brandweerwagens deden het publiek uiteen stuiven en baanden een weg, waarlangs men het brandende perceel kon bereiken.

Twee magyrusladders waren reeds tegen de gevel opgezet en een viertal waterstralen werden in het brandende huis naar binnen geworpen. De wagen van John Templar stopte vlak achter één der ladderwagens en de vijf mannen sprongen er zowat tegelijkertijd uit.

— Er is niet veel meer te redden, concludeerde Templar. De benedenverdieping brandt echter nog niet en ik vraag me af, of

het mogelijk is. . . . Hij rende weg met James vlak achter hem aan.

— Sir Neville, riep Marlowe, die eveneens naar het brandende huis toeliep. U kunt er niet meer binnengaan. Het is levensgevaarlijk.

Templar werd tegengehouden door een brandmeester en enkele agenten van politie.

— Ik ga naar binnen, beet Templar van zich af. Inspecteur Marlowe, zeg deze mannen, dat ze zich met de brand bemoeien en mij mijn gang laten gaan.

De naam van inspecteur Marlowe miste zijn uitwerking niet en terwijl Marlowe de brandmeester één en ander probeerde uit te leggen sprongen Templar en James de stoep op en renden door de geopende deur de hall binnen. Overal lagen dikke, druipende brandslangen, die via de trap naar hoger gelegen verdiepingen voerden.

Templar bleef evenwel op de begane grond en baande zich een weg door de dikke rookwolken, die het achterhuis begonnen te vullen. James volgde zijn meester op de voet.

— Volgens mijn berekening moet het huis vlak aan de rivier liggen, James, zei Templar. Er moet dus een achteruitgang zijn. Dat hebben de meeste huizen, die hier aan het water staan.

Het tweetal stond plotseling voor een gesloten deur, die onder de druk van Templar's lichaam niet scheen te willen bezwijken.

— Kom hier, James, met zijn tweeën zal het beter gaan. Zet je schouder tegen het paneel.

De reus volgde nauwkeurig de orders van zijn meester op en plaatste zijn geweldig bovenlichaam tegen het houten schot.

— Vooruit, James, één. . . twee. . . drie. . .

Een geweldig gekraak brak los en de beide mannen tuimelden vooruit door de verbrijzelde deuropening. De rookwolken volgden hen en ontsnapten door de ontstane opening naar buiten. Voor hen lag een houten steiger, die half boven het water gebouwd was. De stinkende, scherpe rook van brandend hout vermengde zich met de steeds dikker wordende mist die de beide mannen het uitzicht over de rivier belemmerde. Aan de kant van de steiger hingen een paar oude, verweerde autobanden, die moesten voorkomen, dat een eventueel gemeerde boot beschadigd zou worden door de ruwe steiger. Een kort ogenblik bleven de beide mannen staan en zogen hun longen vol met verse lucht. Dan liep Templar de steiger af en tuurde door de nevel de rivier af. Er was hoogstens dertig meter zicht en het loeien van de misthoorns der voorbijvarende boten suisde onophoudelijk in zijn oor.

Het lag voor de hand, dat Dr. Cheng langs deze weg ontvlucht was en de drie geleerden met zich had gevoerd.

— Er zal niets anders opzitten, zei Templar toen hij weer bij James was teruggekeerd, dan dat we naar inspecteur Marlowe teruggaan. We moeten de rivierpolitie op de hoogte stellen, James. Misschien kan de boot waarmede Dr. Cheng ontvlucht is nog achterhaald worden.

— Hebt U er een idee van welke kant hij uit is gegaan? vroeg de reus.

— Het ligt voor de hand, dat hij stroomafwaarts is gegaan in de richting van de zee, antwoordde de avonturier. Maar kom, James, laten we zien de straat te bereiken want ik heb geen lust om onder een neerstortend dak te worden bedolven.

In de gang kwamen ze verscheidene brandweerlieden tegen, die, gewapend met bijlen en gasmaskers, zich een weg baanden door de met rook gevulde ruimte en langs de trap omhoogklommen.

Buiten heerste een drukte van belang. Het volk stroomde nog steeds uit alle richtingen toe en de politie had grote moeite om het nieuwsgierige en op sensatie beluste publiek op een afstand te houden. De straat werd schoongeveegd, aangezien ieder ogenblik het dak omlaag kon komen of één der muren bezwijken.

— Nu, vroeg inspecteur Marlowe toen Templar op hem afkwam, hebt U iets kunnen ontdekken?

— Alleen wat ik gevreesd had, inspecteur, antwoordde Templar. Dr. Cheng is via de achterzijde van het huis ontsnapt. Hij had daar ongetwijfeld een motorboot liggen waarmede hij via de rivier de vlucht heeft genomen.

— Dan moeten we de rivierpolitie waarschuwen, Sir Neville, concludeerde Marlowe.

— Inderdaad, er is nog een kleine kans, dat we de boot kunnen achterhalen. Hoewel de mist ons wel parten zal spelen. Het lijkt me een onbegonnen werk om in deze nevel de rivier af te zoeken. Maar we mogen deze laatste kans niet onbenut voorbij laten gaan. Zullen we gaan?

De vijf mannen keerden naar de limousine terug en verlieten de straat met het brandende huis.

— Waar is het dichtstbijzijnde station van de rivierpolitie, inspecteur? vroeg Templar, terwijl hij de wagen Manchester Road in stuurde.

— Woolwich High Street, sir. Rijdt U maar

naar de Albert Road. Daar kunnen we met de pont naar de andere kant van de rivier.

Tien minuten later stopte de wagen voor het station van de rivierpolitie en stapten Templar en inspecteur Marlowe naar binnen. De dienstdoende commissaris luisterde aandachtig naar de korte uiteenzetting van de inspecteur en belde dan een brigadier, wie hij verschillende instructies gaf.

— Wenst U zelf ook mee te gaan, inspecteur? vroeg de commissaris.

— Ja, antwoordde Marlowe. Om U de waarheid te zeggen zijn we met zijn vijven. Drie heren wachten buiten in de wagen. Zij zijn allen betrokken bij het onderzoek in deze zaak en het is van belang, dat we ze meenemen.

— Allright, inspecteur, antwoordde de commissaris. Laat ze maar hierheen komen, ik heb reeds een boot gereed laten maken.

Kort daarop gingen inspecteur Marlowe, John Templar en diens vrienden, alsmede Dr. Robert Enfield aan boord van de „Thames River Police III,” die onmiddellijk de kade verliet en naar het midden van de rivier voer. Het was een kleine, doch uiterst snelle boot, welke uitgerust was met scherpe zoeklichten, drie lichte mitrailleurs en één snelvuurkanon. Templar, inspecteur Marlowe en de bevelvoerende officier, inspecteur Cray, stonden voor de cabine van de roerganger en tuurde zwijgend door de aanrollende mistbanken, die soms even iets minder dik schenen als gevolg van een onbetekenend windstootje, doch dan weer onmiddellijk ieder gezicht belemmerden.

— Want denkt U, inspecteur Cray? vroeg Templar, een cigaret opstekend. Hebben we een kans?

Inspecteur Cray haalde de schouders op en trok een lelijk gezicht.

— Ja, wat zal ik zeggen, sir? Een kans hebben we altijd, maar wat voor één? In de eerste plaats weten we helemaal niet wat voor een vaartuig we zoeken. Is het een kruiser, of een bark, of een open motorboot?

— Ik ben van mening, dat we eerder een snelle kruiser in de gaten moeten houden. Eén zelfs, die zeewaardig is.

— Zeewaardig? vroeg Cray verbaasd. Waarom? Denkt U dat die Dr. Cheng er het land mee uit wil?

— Ongetwijfeld, concludeerde Templar. De grond werd hem hier te heet, inspecteur en als Chinees loop je altijd meer in de gaten in Londen dan als Europeaan. Kent U hier in de buurt geen zeewaardige kruiser?

— Ja, antwoordde Cray, ik herinner me,

dat ik verscheidene malen een zeewaardige kruiser heb zien liggen en nu U het zegt moet dat ongeveer bij Cubitt Town geweest zijn, achter Manchester Road. Er heeft daar de laatste weken een grote kruiser gelegen, de „Jangtse”. Een schitterend, roomkleurig vaartuig, sir.

— De „Jangtse”? vroeg Templar. Maar dat kon hem wel eens zijn, inspecteur. De Jangtse is één der grootste rivieren van China. Laten we eens naar die schuit uitzien, inspecteur. Denkt U dat wij hem wat snelheid betreft zouden kunnen inhalen?

— Ongetwijfeld, sir, antwoordde Cray. We kunnen zeker bijna twee keer zo hard als we gaan. Ik zal de snelheid nog wat op laten voeren, al is het wel gevaarlijk, natuurlijk.

Inspecteur Cray verdween een ogenblik in de stuurhut en keerde dan weer bij het tweetal terug. Charles en James stonden op de voorplecht in gesprek met de boordschutter, die achter zijn mitrailleur zat en gereed was bij het eerste bevel op de knop van zijn wapen te drukken.

In grote vaart kliefde de „Thames River Police III” de golven van de rivier. Het zicht bedroeg thans ongeveer vijftig meter, waardoor de snelheid nog iets kon worden opgevoerd en juist op het moment, dat inspecteur Cray andermaal de stuurhut binnen wilde gaan om de roerganger opdracht te geven nog iets sneller te varen, verscheen een agent, die de inspecteur een briefje overhandigde. Cray nam het aan en las de inhoud.

— Allright, Winter, antwoordde hij, zeg maar, dat we komen.

— Een radiobERICHT? vroeg Marlowe toen de agent weer was verdwenen.

— Ja, de „River IX” geeft juist door dat ze ter hoogte van Greenwich een onbekend jacht hebben gesignaleerd. Een grote, roomkleurige kruiser, waarvan ze de naam niet konden lezen.

— Houden ze hem aan? vroeg Templar.

— Neen, ze verzochten ons onmiddellijk naar Greenwich door te varen. In ieder geval zouden ze hem blijven volgen.

— Hoever zitten we nog van Greenwich af? vroeg Marlowe.

— Het kan niet ver meer zijn. Bij helder weer hadden we het stadhuis al moeten kunnen zien aan de rechter oever. Ik veronderstel, dat we er binnen een paar minuten zullen zijn.

Het gesprek stokte en Templar liep naar voren.

— Het lijkt een hopeloze taak, John, merkte Charles op.

— Toch niet, Charley, antwoordde de Grote Onbekende, terwijl er een vreemde flikkering in zijn grijze ogen speelde. We kunnen ieder ogenblik op de kruiser van Dr. Cheng stuiten. Kijken jullie maar goed uit naar een groot roomkleurig vaartuig, dat de naam „Jangtse" draagt.

— Is dat het jacht van Dr. Cheng? vroeg Charles.

— Waarschijnlijk wel, ja.

Templar voegde zich weer bij de beide inspecteurs en stak een nieuwe cigaret op. Hij voelde zich niet erg gerust ondanks de hoopgevende tijding, die van de River IX binnen was gekomen. Geen der politiemannen was zich van de macht van Dr. Cheng bewust en geen der mannen zou zich realiseren, dat Dr. Cheng er niet aan dacht zich over te geven, zelfs niet, wanneer zijn situatie ook hopeloos mocht schijnen. De gevallen van schijndood, de diefstal van het lichaam van Dr. Enfield, zonder dat er in zijn laboratorium een spoor van inbraak was te vinden, de toestand van hypnose van Mevrouw Marlowe, tijdens welke ze getracht had haar echtgenoot met een broodmes te vermoorden, de geheimzinnige lotus, al deze factoren wezen er op, dat Dr. Cheng geen gewone misdadiger was, die zich slechts met een revolver of de vuist zou verdedigen. De machten en wapens die hem ten dienste stonden konden wel eens zo'n overwicht hebben op die der politie, dat deze laatste het onderspit zou moeten delven. Templar was een groot kenner van het Verre Oosten en hij wist maar al te goed welke duistere machten achter de Chinese mystiek verborgen lagen. Plotseling gaf de boordschutter op de voorplecht een teken met zijn hand. Hij wenkte het drietal en wees dan schuin voor zich over de rivier.

Inspecteur Cray had een kijker voor zijn ogen gebracht en tuurde in de aangeduide richting.

— Ja, dat is hem.... en kijk, daar vaart de „River IX".... we zullen hem sommeren om te stoppen.... en geven ze geen gehoor aan dit bevel, dan schieten we de hele schuit aan flarden.

— Neen, inspecteur, dat kunt U niet doen, hield Templar de man van de rivierpolitie tegen. Vergeet niet, dat zich aan boord van het jacht, drie onschuldige Engelse geleerden bevinden, die door Dr. Cheng worden ontvoerd. We mogen onder geen enkele omstandigheid schieten, inspecteur.

— Maar hoe wilt U ze dan tot stoppen dwingen?

— Desnoods maar enteren, antwoordde Templar. Niet schieten in ieder geval, vindt U ook niet, inspecteur Marlowe.

— Neen, ik zou ook zeggen, dat we niet het risico mogen lopen, dat we drie van onze landgenoten raken. Laat U ze sommeren om bij te draaien, inspecteur Cray!

Cray liep naar de voorplecht en gaf de boordschutter enkele bevelen. Onmiddellijk daarop zette de man een scheepsroeper aan de mond en galmde zijn stem over het donkere water van de Theems. Zoals Templar verwacht had wees niets er op, dat het bevel opgevolgd werd en stoomde de „Jangtse" in onverminderd tempo voort.

De „River IX" sloot zich bij de politieboot van inspecteur Cray aan en de Chinese kruiser werd thans aan weerszijden geflankeerd en benaderd. Het vijandelijke vaartuig was duidelijk te zien. Op de brug, achter de glazen vensters stond een onbeweeglijke figuur, die onverstoord het stuur hanteerde en geen ogenblik acht sloeg op de beide politieboten, die steeds dichterbij kwamen.

— Ja, we moeten toch iets doen, inspecteur Marlowe, merkte Cray woedend op. Als we zo door gaan komen we op de Noordzee terecht.

— Los een paar waarschuwingsschoten voor de boeg, antwoordde Marlowe.

Bevelen weerklonken over het dek en onmiddellijk nam de boordschutter plaats achter het snelvuurkanon en loste drie krakende schoten vlak voor de boeg van de Jangtse. Dr. Cheng scheen evenwel niet van zin te zijn zich over te geven. Hij kwam zelfs niet aan dek en gedurende enkele minuten voeren de beide politievaartuigen zonder verdere maatregelen te nemen met de „Jangtse" op.

Toen werd het Cray te bar. Hij liep enkele passen vooruit en riep de boordschutter toe:

— Schiet de mast eraf, Bunch.... met de mitrailleur.... zorg echter dat je niet te laag komt....

Bunch nam weer plaats achter de mitrailleur en binnen een minuut sloeg de mast van de „Jangtse" met een donderende slag overboord in het water van de Theems.

— Schiet de roerganger achter het stuur vandaan, Bunch, galmde Cray's stem opnieuw over het dek.

Bunch volgde zwijgend en niet zonder genoeg het bevel op. Gedurende een kwart minuut ratelde de mitrailleur en vlogen vele tientallen patronen over het water naar de

„Jangtse”. De brug van de kruiser werd fanaal doorzeefd en van de roerganger was reeds geen spoor meer te bekennen. Het vaartuig was stuurloos en begon vreemde capriolen te maken. Cray liet wat vaart minderen teneinde niet in aanvaring te komen en de mannen aan boord van de „River III” en „River IX” keken ingespannen toe hoe de Chinese kruiser wild van links naar rechts over de rivier schoot.

— Ik begin me af te vragen of er wel iemand aan boord is, merkte Cray op. Als U het mij vraagt zou ik zeggen, dat het hier een afleidingsmanoeuvre be....

Hij kreeg geen gelegenheid om zijn zin af te maken, want plotseling was er vanaf het dek van de „Jangtse” een geweldige steekvlam omhoog geschoten. Het was een laaiende, gele gloed, die zeker een hoogte van twintig meter had bereikt en toen de vlam weer omlaag zakte en in de romp van de kruiser verdween, sloegen de vlammen aan alle kanten naar buiten.

Er klonken van alle kanten bevelen aan boord van de politievaartuigen. Brandslangen werden op de pompen aangesloten en weldra spoten dikke waterstralen op het brandende jacht. Het vuur vrat echter snel om zich heen en op de voorplecht van de „River III” stond Templar zich te verbijten. Hij zag hoe de kruiser een prooi van een geweldige, niet te blussen brand was geworden en vroeg zich onwillekeurig af, wat er van de opvarenden terecht zou komen.

Plotseling verscheen een wankelende gestalte op het dek en even later nog één.

Templar wenkte de beide inspecteurs en verzocht om Dr. Enfield vanuit de kajuit aan dek te laten komen.

Hij wees op de beide mannen, die zich angstig aan de railing van de brandende kruiser vastklampten en hopeloze gebaren maakten in de richting van de politieboden.

— Dat zijn die geleerden, zei Templar tegen Marlowe, die naderbij was gekomen.

— Inderdaad, antwoordde de inspecteur. Het zijn Sir Abraham Cross en William Parson. En kijk eens, daar komt Sir William Camberwell ook aangewaggeld.

Hij zette zijn handen als een scheepsroeper aan de mond en schreeuwde:

— Spring overboord, gentlemen.... vlug dan.... wij pikken U wel op.

Na enige aarzeling klauterden de drie geleerden over de railing van de brandende en langzaam zinkende kruiser en sprongen in het koude water van de Theems om naar het

politievaartuig toe te zwemmen.

Men wierp boeien en gordels uit en weldra werden de drie verkleumde en uitgeputte geleerden aan boord van de „River III” gehesen, waar ze onmiddellijk naar de warme kajuit werden gebracht om volgepropt te worden met whiskey.

— Ik begrijp er niets van, sir, merkte Marlowe op. Zou die Dr. Cheng zich laten verbranden om te sterven op het veld van eer?

— Haha, lachte Templar, dacht U dat werkelijk, inspecteur? Neen, dan ben ik een geheel andere mening toegedaan. Volgens mij heeft Dr. Cheng onder onze ogen weten te ontsnappen. Hij moet van boord gegaan zijn op het moment, waarop wij de kruiser sommeerden bij te draaien. Wij waren toen nog niet zo dichtbij en hij heeft gebruik moeten weten te maken van de mist om er vandoor te gaan. Een man als Dr. Cheng is er de persoon niet naar om zich aan de politie over te geven of zelfmoord te plegen. Het is een krankzinnige, inspecteur, een psychopaat, die over een bovennatuurlijk stel hersens beschikt. Hij is ons ditmaal te slim af geweest, maar ik ben er van overtuigd, dat wij weldra opnieuw van hem zullen horen en.... als ik me niet vergis, zal hij de volgende keer met heel wat afgrijpselijker misdaden voor de dag komen. Hij zint op wraak, hij wordt door zijn krankzinnigheid tot het uiterste gedreven en zal zich niet weerhouden de hele wereld te vernietigen indien hij hiertoe in staat was.

Toen de „Jangtse” onder de waterspiegel was verdwenen, keerden de twee politievaartuigen om en voeren terug naar hun bases. De vier geleerden Dr. Robert Enfield inclusief, werden naar Scotland Yard overgebracht om verklaringen af te leggen en John Templar keerde met Charles en James naar zijn woning aan St. James Square terug.

— Is er iets? vroeg Templar toen hij de salon binnenkwam en het enigszins bedrukte gezicht van de beide vrouwen zag.

— Och, ik weet niet of het iets ernstigs is, John, antwoordde Ophelia, maar je schijnt van alle kanten met bloemen te worden overladen. Er kwam een uur geleden een klein pakje.... daar staat het op tafel.... er zat een bloem in, precies zo één als er op de schouw voor de klok staat. Templar liep naar de tafel en wierp een blik in het kleine, kartonnen doosje, waarin een nietig, smetteloos bloempje gelegen was: een lotus.

— Wat zou dit nu weer te betekenen hebben, John? vroeg Charles, die eveneens na-

derbij was gekomen, Denk je dat het van Dr. Cheng afkomstig is?

De Grote Avonturier knikte langzaam.

— Ja, het is inderdaad een kleine attentie van onze vriend Dr. Cheng. Het betekent, Charley, dat Dr. Cheng even springlevend is als wij en dat hij ons thans officieel de oorlog heeft verklaard. Uit dit kleine, wonderschone bloempje, dat onwillekeurig de bezitter ervan met een gevoel van onuitsprekelijke vrede vervult, spreekt de haat, die Dr. Cheng ons toedraagt. Wij hebben bewezen sterker te zijn dan hij en dit wordt door hem riddelijk erkend, maar tevens herinnert hij ons door dit bloempje er aan, dat er slechts sprake is van een kort intermezzo, een soort wapenstilstand, gedurende welke hij zich opnieuw zal voorbereiden voor de aanval.

— We zijn dus nog niet klaar met dit mysterie, concludeerde Ophelia.

— Neen, Ophelia, antwoordde Templar, we zijn nog lang niet klaar. Je kunt beter vaststellen, dat we nu eigenlijk pas goed zijn begonnen. De beide teams in deze strijd hebben zich al hun gewoonten en eigenschappen aan elkander voorgesteld, er heeft een kruising der degens plaats gehad en weldra zal de eigenlijke strijd ontbranden.

— En wanneer verwacht je dit? vroeg Charles.

— Dat weet ik niet, antwoordde de Grote Onbekende peinzend. Maar we moeten er rekening mee houden, dat hij vanaf dit ogen-

blik iedere minuut kan losbarsten. We moeten ons dus hierop voorbereiden, waardoor we in staat zullen zijn de eerste slag te pareren. We staan tegenover een onbekende vijand, die we slechts van naam kennen als Dr. Cheng, maar wees er van overtuigd, dat Dr. Cheng in zijn persoonlijkheid de gehele Chinese mystiek vertegenwoordigt, dat hij beschikt over middelen, welke ons totaal onbekend zijn en dat wij dus moeten vechten tegen een onzichtbare macht, die ons iedere seconde van de dag en van de nacht, vanuit ieder hoekje of gaatje zal trachten te besluiten. De lotus is een wonder der schepping, maar wij moeten proberen deze lotus, die hier op tafel in dit doosje ligt, te knakken en van de wortels te ontdoen, waardoor verder leven onmogelijk gemaakt zal worden.

— Maar Dr. Cheng weet niet, dat jij John Templar bent waarschijnlijk, veronderstelde Ophelia.

— Waarschijnlijk niet... misschien ook wel. Dr. Cheng heeft bewezen van vele dingen op de hoogte te zijn. Het zou me dus niets verwonderen, dat Dr. Cheng over telepathische eigenschappen beschikt, evenals hij de vrouw van inspecteur Marlowe onder hypnose wist te brengen. Ditmaal mislukte het, maar wie zegt ons, dat dit een volgende maal ook het geval zal zijn? Neen, we moeten met één ding voor ogen van de ene seconde op de andere springen. één gedachte slechts: DE DOOD LOERT, Ieder uur, en overal...

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt nr. 28

Dr. Cheng contra John Templar

Een sensationeel, uiterst geheimzinnig verhaal, waarin de lezer kennis maakt met de duistere machten van het Verre Oosten.

Uitgave van UITGEVERIJ «JEDES» — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden — Iedere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal. — Voor regelmatige toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

Voor België: UITGEVERIJ «LIBRIS», Lange Beeldekenstraat 26 — Antwerpen.

Van de **JOHN TEMPLAR** serie is nog verkrijgbaar:

- Nr. 16 De overval op de first State Bank
- Nr. 17 Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 Een strijd vol verrassingen
- Nr. 19 Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 De rovers van het Himalaya-gebergte
- Nr. 21 De schatten der Zeerovers
- Nr. 22 Het festijn der Diamanten
- Nr. 23 In de greep van het Kwade
- Nr. 24 Het huis in de Mist
- Nr. 25 De strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 Het Lotus-Mysterie

Haast U, want de aantallen zijn slechts klein!

Heeft U reeds een abonnement op onze uitgave

SPIONNAGE Avonturen van de Amerik. Beroepsspion

*
Een jaarabonnement
kost slechts f 6.50
(bij vooruitbetaling)

U ontvangt dan ieder nummer
direct na verschijnen franco thuis
per post

*

dennie Ramon

Het best verzorgde boekje in zijn
klasse. Iedere 14 dagen verschijnt
een spannend verhaal over deze
Amerikaanse Spion
Nummer 19. is reeds verschenen

Tevens verkrijgbaar bij alle kiosken en tijdschriftverkopers

— Prijs 30^{ct.}

DE MEMOIRES

VAN

CAVALIER DER DAMES!

AVONTURIER MET TEMPERAMENT!

SENSATIONEEL VEROVERAAR!

APOSTEL DER LIEFDE!

NOBEL GELUKZOEKER!

ONWEERSTAANBAAR MINNAAR!

VERLEIDER DER VROUWEN!

ADEMBENEMEND VECHTERSBAAS!

55 c

per aflevering

frs 9⁵⁰

verschijnen in wekelijkse afleveringen van 32 pagina's met prachtige illustratie's tezamen vormend 8 grote boekdelen, waarvoor de banden beschikbaar worden gesteld.

— No. 1, 2 en 3 reeds verschenen —

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KIOSKEN EN BOEKHANDELAREN

UITGEVERIJ *Jedes* ROKIN 174 — AMSTERDAM

VOOR BELGIË:

UITGEVERIJ „LIBRIS”, - LANGE BEELDEKENSTRAAT 26 ANTWERPEN